

சேந்தமிழ்ச்சேல்வ

திங்கள் வேளியீடு

சீலம்பு } குரோதன	{ பால்
சு } தைம-	{ க

உள்ளுரை

காந்திமதியமமை சந்தியும் பொற்	
ருமனாத் தீர்த்தமும் படம்	
தமிழர் மணமுறை	க
தெம்பர தரிசனம்	ய
தெம்பரம்	கரு
சேத்திழார் பெரியபுராணம்.	கச
பாண்டியன் நெடுஞ்செழியன்	உய
கண்ணகி கற்புமாண்பு	உள
ஓர் மயமதுப்பு	கஉ
வண்ணாரப்பெரியாண்டி.	கடு
மகாசிவராத்திரி நிர்ணயம்	கஅ
இருபெண்மணிகளின் உரை	
யாடல்	சுள

The South India Saiva Siddhanta Works
Publishing Society, Tanavally, Ltd.

‘செந்தமிழ்ச் செல்வி’ இதழாசிரியர்
கட்டத்து உறுப்பினர்கள்

(Editorial Board Members)

தலைவர்

1. திருவாளர் கா. சுப்பிரமணிய பிள்ளையவர்கள், M.A., M.L.
அட்வகேட், ரியாய் கலாசாலைப் பேராசிரியர், சென்னை.
2. „ க. மு. வேங்கடசாமி நாட்டாரவர்கள்,
தலைமைத் தமிழாசிரியர், ஹிப்ர் கலாசாலை,
திருச்சிராப்பள்ளி.
3. „ ஐடிசைக்கிழார் அ. சிதம்பரனாரவர்கள்,
போலீஸ் சர்க்கிள் இன்ஸ்பெக்டர், ஹரூர்.
4. „ M. V. நெல்லையப்ப பிள்ளையவர்கள், B.A.,
பென்ஷன் டாசிஸ்டர், சிந்துபுரத்தூறு.
5. „ பண்டிதமணி மு. கதிரேசச் செட்டியாரவர்கள்,
மபொலன்பட்டி.
6. „ T. S. கந்தசாமி முதலியாரவர்கள், B. A.,
வக்கீல், சாத்தூர்.
7. „ ஆ. கார்மேகக் கோனாரவர்கள்,
தலைமைத் தமிழாசிரியர், அமெரிக்கன் கல்லூரி,
மதுரை.

கையொப்ப விளம்பரம்

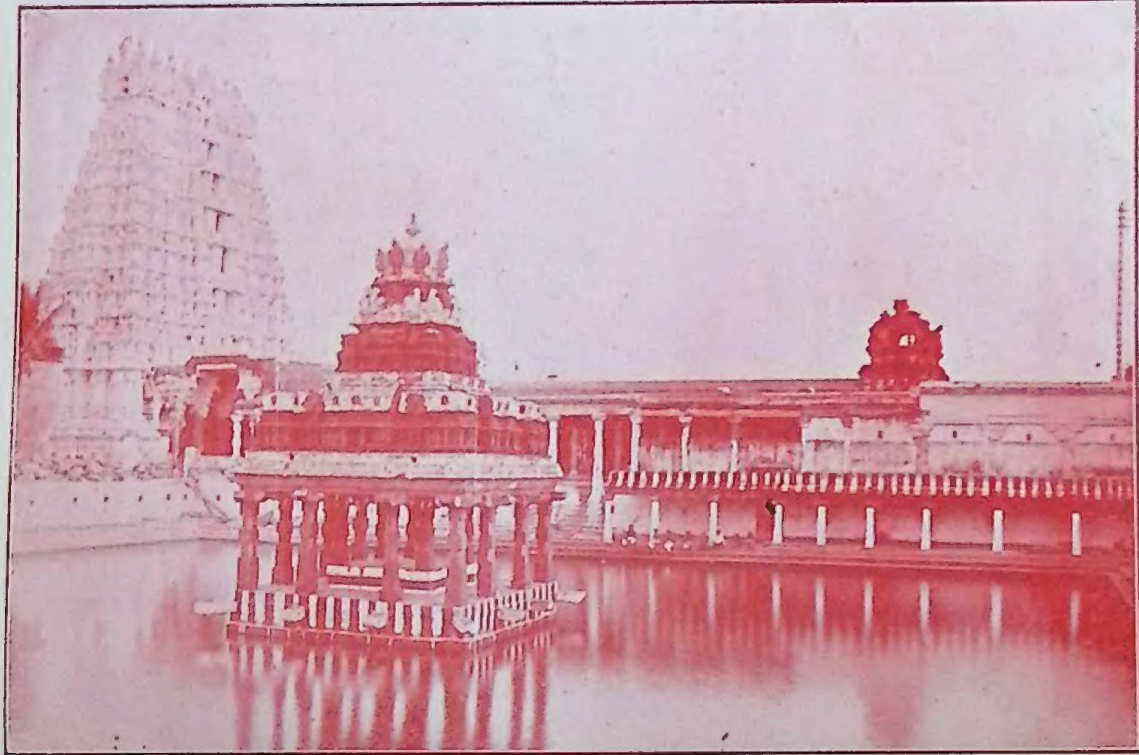
இந்தியா, இலங்கை, பர்மா	ரூ. அ.
முதலிய உள்நாடுகளுக்கு ஆண்டுக் கையொப்பம்	3 0
கழகப் பங்காளிகளுக்கும், மாணவர்களுக்கும் „	2 8
வெளிநாடுகளுக்கு „	3 8

மாதிரிப் பிரதி விலை 4 அணா

குறிப்பு:—பிணங், சிங்கப்பூர் தவிர பிற வெளிநாடுகளி
லுள்ளவர்கள் முன்பண மனுப்பியே பத்திரிகையினைப் பெற்றுக்
கொள்ளவேண்டும்.

பத்திரிகை வேண்டுமோரும், விளம்பரகொடுக்க விரும்பு
வோரும் அடியிற்கண்ட விவரத்திற்கு எழுதுக.

சைவ சித்தாத நூற்பதிப்புக் கழகம் லிமிடெட்,
சென்னை & திருநெல்வேலி

திருநெல்வேலி ஸ்ரீ கார்த்திமதியம்மை கோவில் சந்தியும் பொற்றாமரைத் திர்த்தமும்

ஓம்
திருச்சிற்றம்பலம்

செந்தமிழ்ச் செல்வி

திருநெல்வேலித் தேன்னிந்திய
சைவசித்தாந்த நூற்பதப்புக் கழகத்தினின்றும்

திங்கள் தோறும் வெளிவருவது

சிலம்பு } ச	மேய்கண்டர்ன் யாண்டு-எனநு தைத்திங்கள் 1926 (ஸ்ரீ ஜனவரியா-—டிப்ரவரியா-)	{ பரல் க
----------------	--	-------------

திருச்சிற்றம்பலம்

வாழ்க அந்தணர் வானவ ரானினம்
வீழ்க தண்புனல் வேந்தனும் ஓங்குக
ஆழ்க தீயதேல் லாமர னுமமே
சூழ்க வையக முந்துயர் தீர்கவே.

திருச்சிற்றம்பலம்

தமிழர் மணமுறை

[கா. சுப்பிரமணிய பிள்ளை M.A., M.L.]

மக்களுள் இல்லற வாழ்க்கை இனிதாகப் பயன்மிக நடை
பெறுவதற்கு மணமுறைபானது செவ்வனே அமைதல்வேண்டும்.

“காதன் மனையாளுங் காதலனு மாறின்றித்
தீசில் ஒருகருமஞ் செய்பவே.”

என்றவண்ணம் இல்வாழ்க்கையை நடத்தும் தலைவனும் தலைவியும்
ஒத்த மனமுடையராய் நற்செய்கைகள் செய்யக் கடமைப்பட்டுள்ளார். இருவருக்கும் உணர்ச்சியொருமை முதற்கண்ணேயே

அமைந்திருப்பதுகண்டு வாழ்க்கைப்படுதல் ஒரு முறை. அமைதற்கேற்ற பான்மை யிருத்தல்கண்டு மணம்புரிதலுங் கொள்ளத்தக்கது. அனையதன்மை உளதா? இலதா? வென்று ஆராய்ந்து முடிவு செய்யாமல் ஓர் ஆண் மகனும் ஒரு பெண் மகளும் இல்லற வாழ்க்கை தொடங்குதல் நற்பயன் தரினும் தரும், தராது இடர் விளைக்கினும் விளைக்கும். மணம் ஆயின் இருவர் மனமுட ஒத்திருந்தால் முன்னையது நிகழும். ஒவ்வாவிடின் இல்லறம் செம்மையாக நடைபெறுதலானும் இருவரது புணர்ப்பையும ஒழித்தல் எளிதன்றாகலானும் பின்னையது நிகழுமென்பது தெளிவு. இக்கருத்துக்களை உள்ளத்தில் பதித்துக்கொள்ளாமல் தலைவன் தலைவியர் கூட்டுறவு ஏற்படுவது பிற்காலத்து முறையாக அமைந்தது.

ஓர் இளைஞனது பெற்றோரும் ஒரு சிறுமியின் தாய் தந்தையரும் தமது சிறு மகரது மணத்தினை முடிப்பதற்குத் தமது கருத்து ஒப்புமை ஒன்றினையே நாடுகின்றார்கள். சிறுவர் இருவரும் மணம் என்பது இத்தகையது என்று அறிந்து அதற்குத் தமது இணக்கத்தைத் தெரிவிக்க இயலாத காலத்து அன்றோது பெற்றோர் மணம் முடிக்கக் கருதின, அவர்கள் தங்கள் கருத்தொற்றுமையையே கருதக் கூடுமேயன்றி மணமக்களது இசைவினை அறியமுடியாது. குழந்தை மணம் நடக்கும் இடங்களிலெல்லாம் இக்குறை நிகழற்பாலதே. மணம் முடிந்து இவ்வாழ்க்கை தொடங்கும் போதுதான் அம் மணத்தால் நேரும் குறைபாடுகளை மணமக்கள் உணர்வார்கள். அவ்வுணர்ச்சி பிறந்த காலத்தே மணமக்கள் தமது தொடர்பை நீக்க முயன்றால், அஃது அவர்களுக்கு எளிதானதொன்றல்ல. சராயிரமாண்டு கட்டு முந்திய பண்டைக்காலத்தே தமிழகத்தில் வாழ்ந்த நன்மக்கள் தலைவன் தலைவியரது உள்ள ஒற்றுமையால் ஏற்பட்ட மணவாழ்க்கையினையே சிறந்ததெனக் கொண்டாரென்பது அகப்பொருள் தூல்களால் இனிது விளங்கும். அகப்பொருள் இலக்கணத்துள் கூறிய முறை மிக அரியதாய் ஓர் எடுத்துக் காட்டாக அமைந்துள்ளதெனினும் அஃது உலகியலோடு முற்றிலும் பொருத்தமில்லாததல்ல. ஆசிரியர் நச்சுனார்க்கீனியர் ஐந்தினை

ஒழுக்கத்தைப்பற்றிப் பின்வருமாறு கூறுதல் காண்க. “இஃநிலல்
தெனப்படாது உலகியலேயாம். உலகியலின்றேல், ஆகாயப்பூ
நாற்றிறென்றுழி அது சூடக் கருதுவாருமின்றி மயங்கக் கூறின
னென்று உலகம் இழித்திடப்படுதலின் இதுவும் இழித்திடப்
படும்.” “யாதானும் ஒரோவழி ஒரு சாரார் மாட்டு உலகியலான்
கிகழும் ஒழுக்கத்தினை எல்லார்க்கும் பொதுவாக்கி இடமுங்
காலமும் நியமித்துச் செய்யுள் செய்தலைச் செய்யுள் வழக்கு”
என்றார். ஆதலால் தமிழகத்து வழங்கிய மணமுறையுள் சிறந்த
தொன்றனையே அகப்பொருள் இலக்கணம் அடிப்படையாகக்
கொண்டுள்ளது. இருவரது கருத்தொற்றுமையை உணர்வதற்கு
ஏதுவாகிய களவொழுக்கம் நிகழாமலும் கற்பெனப்படும் இல்லற
வாழ்க்கை நிகழ்ந்திருத்தல் கூடும். இருவருடைய காட்சி முந
லியன நிகழ்ந்தபின் அமையும் கற்பொழுக்கம் சிறந்ததென்பது
களவியலுரையுள் கூறப்பட்டது. அதன் கரு-ம் சூத்திரத்துள்
“கற்பெனப்படுவது களவின் வழித்தே” என்னும் பகுதிக்குக்
‘கற்பென்பதற்குச் சிறப்பென்பது களவின் வழித்து’ என்று
பொருள் உரைக்கப்பட்டது. களவின் வழி நிகழாதேயும் உண்டு
உலகக் கற்பு. அஃது இத்துணைச் சிறப்பு இன்று என்றற்குச்
சொல்லப்பட்டது என்றதுங் காண்க.

ஓர் பொழிலகத்தே யாதல் அல்லது பிற எவ்விடத்தே
யாதல் தலைவன் தலைவி என்பார்க்குக் காட்சி முநலியன நிகழ்ந்து
அன்றோது குறிப்பறிவு முற்றுப்பெற வேண்டுமென்பதே
அகப்பொருள் இலக்கணத்திலும் அதன் வழித்தாய இலக்கியங்
களிலும் நன்கு நாட்டப் பெற்றது. பல பிறனிகளிலும் ஒத்த
அன்பினராய் இல்லவாழ்க்கை நடத்திய இரண்டு உயிர்கள் இப்
பிறப்பிலே ஆணும் பெண்ணுமாக ஒருவரையொருவர் தலைப்
பட்ட ஞான்று அன்றோது உழுவலன்பு வெளிப்பட்டு அவ்விரு
வரையும் ஒற்றுமைப்படுத்தும். மணிமேகலை யென்பாள் அருந்
துறவு பூண்டபின்னும், உதயகுமாரன் என்பாளைக் காண்டலும்,
பிறர் ஒருவர்பாலும் செல்லாத தனதுள்ளம் அவன்பாற் சென்ற
தைக் குறித்து அகற்குக் காரணம் யாதென வினாக்கலை எழுந்த
விடை இதற்கு ஓர் எடுத்துக்காட்டாம்.

“நினக்கிவன் மகனாந் தோன்றிய தூஉ
மனக்கினி யாற்குநீ மகளா யதூஉம்
பண்டும் பண்டும் பல்பிறப் புளவாற்
கண்ட பிறவியே யல்ல காரிகை”

(மணிமேகலை)

கம்பராமாயணத்தில், சனகன் வில் முறிபடுவதற்கு முன்
எனமே சிராமனும் சீதையும் ஒருவரை யொருவர் கண்டு காத
லுற்றதாக மொழிந்தமை காண்க.

“எண்ணரு நலத்தினு ளிணைய னின்றழி
கண்ணொடு கண்ணிணை கவ்வி யொன்றையொன்
றுண்ணவு நிலைபெறு துணர்வு மொன்றிட
அண்ணலு நோக்கினு னவளு நோக்கினுள்” (இராமாயணம்)

‘இருவரு மாறிப்புக் கிதய மெய்தினுர்
ஒருங்கிய இரண்டுடற்கு உயிரொன் றுயினுர்’ (, ,)

பெரிய புராணத்திற் பரவையாரும் ஸ்ரீ சுந்தரமூர்த்தியைக்
காதலுடன் கண்டதைப் பின்வருஞ் செய்யுளிற் காண்க.

“தண்டாள் மணித்தோடுந் தகைத்தோடுங் கடைபிறவே
கெண்டைநெடுங் கண்வியப்பக் கிளரொளிப்பூ னுரவோனை
யண்டர்பிரான் றிருவருளா லயலறியா மனம்விரும்பப்
பண்டைவிதி கடைகூட்டப் பரவையா ருங்கண்டார்.”

(பெரியபுராணம்)

ஒத்த அன்பில்லாதவர்கள் தலைப்பட்டபோது கருத்தொற்
றுமை நிகழக் காரணமில்லை. கருத்தொற்றுமை யில்லாதவர்கள்
மணவாழ்க்கை நிறுத்தும் கருத்தில்லாது தவறிய ஒழுக்கத்தைக்
கைக்கொண்டால் அவர்கள் அரசனால் ஒழிக்கப்படுதல் பண்டை
வழக்காக இருந்தது. இருவருள் ஒருவர்க்கு மாத்திரம் மற்றொரு
வரிடம் அன்பு நிகழ்தல் வெளிப்படையாயின் அது கைக்கிளை
எனப்படும். கைக்கிளை என்பது இருவரது நாய் தந்தையர்
கருத்திற் கிணங்க மணம் ஏற்படுவதையும் தன்னுள் அடக்கி நிற்
கும். வலிந்து கோடலும் பொருத்த மில்லாது கோடலும்
பெருந்திணையாகும். கைக்கிளை என்பது ஒருதலைக்காமம் எனப்

படும்; பெருந்திணை என்பது ஒவ்வாக் காமம். இருவரது அன்பி னாலும் நேர்வது ஐந்திணை எனப்படும்.

“கைக்கிளை முதலாப் பெருந்திணை யிருபால்
முற்படக் கிளந்த எழுதிணை என்ப”

என்றார் ஆசிரியர் தோல்காப்பியனார். இவைகளே தமிழ்நூல் கூறும் முறைகளாகும். இலக்கணங் கூறப்புகுந்தார் தமிழ்நூல் முறைகளை வடநூல் முறைகளோடு ஒப்பிட்டுக் கூறியுள்ளார்கள். ஐந்திணை ஒழுக்கம் கந்தருவ ஒழுக்கத்தோடு ஒத்ததென்று தோல்காப்பியத்துள்ளும், களவியலுள்ளும் கூறப்பட்டது.

“மறையோர் தேளத்து மன்றல் எட்டனுள்
துறையமை நல்லியாழ் துணைமையோ ரியல்பே”

“அந்தண ரருமறை மன்றல் எட்டனுள்
கந்தருவ வழக்க மென்மனார் புலவர்”

இப்பகுதிகள் பிற்கால இடைச் செருகல் என்று கொள்வாரு முளர். களவியலுரையுள் ‘அருமறை’ என்பது வேதம் என்று சுட்டப்பட்டது. வேதத்துள் எண்வகை மணம் தெளிவாகக் கூறப்படவில்லை. ரிக் வேதத்துள் “பெண்கள் பெரும்பான்மையும் நாயகர்களை அவர்களது செல்வத்தின் பொருட்டுத் தெரிந் தெடுக்கின்றார்கள். நற்பெண்டிர் தம்பால் அன்புடையாரையே நாடுவார்கள்” என்று கூறப்பட்டிருக்கிறது. எண்வகை மணத் துள்ளும் சுயம்வரம் ஒன்றெனத் தெளிவாகக் கூறவியலாது. இம் மணங்கள் மிருதி நூலாராலும் கற்ப சூத்திரக் காரராலும் வேத காலத்திற்குப் பின்னரே கூறப்பட்டன. ‘அருமறை’ என்ற சொற்றொடர் வடமொழியுள் வைதிகச் சார்பாய எந்நூலையும் குறிக்க வழங்கிய காலத்தே மேற்கூறிய அக இலக்கண நூற்பகு திகள் சேர்க்கப்பட்டிருத்தல் வேண்டும். எண்வகை மணத்தை யும் எழுதிணையுள் அடக்கிக் கூறுவதுண்டு.

எண்வகை மணமாவன:—

“அறகிலை யொப்பே பொருள்கோ டெய்வம்
யாமோர் கூட்டமரும் பொருள் வினையே

விராக்கதம் பேய்கிலை யென்றிக் கூறிய
மறையோர் மன்ற லெட்டிவை யவற்றுட்
டுறைபமை நல்லியாழ்த் துணைமையோ ரியல்பிதன்
பொருண்மை யென்மனார் புலமை யோரே”

(களவியலுரை)

அறநிலை என்னும் பிரமமென்பது சஅ யாண்டு பிரமசாரியா யிருந்
தவனுக்கு கட வயதுடையபெண்ணை வாழ்க்கைத் துணையாகக்
கொடுப்பது. சஅ வயதுவரை ஸூழ்க்கந் தவருது நன்னெறி
கடைப்பிடித்துத் தமது உடம்பைப் போற்றி இவ்வாழ்க்கைக்
குத் தக்கவண்ணம் அமைத்துக் கொள்ளும் பேரறிவாளரைக்
காண்பது மிகவும் அருமை. அவ்வளவு வயதில் இல்லற வாழ்க்
கையை முடித்து மறுமையை நோக்கி நிற்பாரே இக்காலத்
தில் மிகப்பலர். இவ்வகையான மணத்தைச் செய்து கொள்ளும்
இருவரது கருத்தொருமை எளிதில் தெரியற்பாலதன்று.
களவியலுள் தலைவிக்கு கட ஆண்டும் தலைவனுக்கு கட ஆண்டும்
கூறப்பட்டது. பிரம மணத்துள் தலைவன் தலைவிபால் அன்பு
வைத்தல் எளிது. ஆனால் தலைவி தலைவன்மாட்டுக்காதல் கூறு
தல் நின்னாமல்ல. ஆதலால், அது கைக்களையின்பாற்படும்.
இவ்வகை மணம் தமிழ் நாட்டில் என்று மிருந்ததாகத் தெரிய
வில்லை. ஆதலால் அதனைப்பற்றித் தமிழர் கருத வேண்டியது
யாதும்மில்லை.

பிரசாபத்திய மென்பது மைத்துன வகையிலுள்ளார் பெண்
வேண்டிச் சென்றால் மறுது கொடுப்பது. முறைப் பெண் மணம்
என்பது இதன் சார்பாக இன்றும் தமிழர்க்குள் உள்ளதே.
தலைவன் தலைவி யாவோர் நெருங்கிப் பழகுவதற்கு இருவரது
குடும்பத்திற்குமுள்ள உறவு இடங்கொடுத்து நிற்பவின் இஃது
ஐந்தினை யொழுக்கத்தோடு ஒருசார் ஒற்றுமையுடையது.
களவின்றிக் கற்பு நிகழுமிடத்து இம்மணமுறை தழுவற்பாலதே.
நெருங்கிய இனத்தாருள் மணம் நிகழுவது அன்னோது உடல்
வலிக்கு ஏற்றதன்று என்று ஒருவகை தாலோர் கூறுகின்றார்கள்.
வேறுகிலர் இருதிறத்தார்பாலும் நோய் முதலிய உடற்குற்றம்

இல்லாதவிடத்து இத்தகைய மணமுறைபால் யாதும் இழக்கில்லை என்கின்றார்கள். இதனுள்ளும் கைக்களை நிகழற் பாலதே மகட்டுகொண்டிருப்ப இனத்தாரால் இம்மணம் நிகழ்தவின இத்தனை ஒப்பு என்பர்.

ஆரிடமென்பது ஆரிய முனிவரது முறைபாகத் தெரிகின்றது. அது பொற்கொம்பு, பொற்குளம்பு முதலியவற்றையுடைய பசுவிலேயும் காளையையும் பெண்ணிற்று உரிமைப்பொருளாக மணஞ்செய் காலத்தே கொடுப்பது.

தேய்வம் என்னும் மணம் வேன்வியாகிரியர்க்கு வேன்விக் தீ முன் வைத்தப் பெண்ணை மணஞ் செய்து கொடுப்பது. இதுவும் தமிழ் வழக்கன்று.

காந்தருவமென்பது கந்தருவர்க்குள் இருவர் ஒத்தால் தாமே கூடும் கூட்டமென்று ஆரியத்துள் கூறப்பட்டது. கந்தருவர் என்னும் ஒருவகைத் தேவர்க்குள் முதலில் நடைபெற்றதாக ஆரியர்கள் கருதுகின்றார்கள். அதன்பற்றி இது பாழோர் கூட்டமென்னப்படும். இது தமிழரது ஐந்தினை யொழுக்கத் தோடு ஒத்ததென்று கூறப்பட்டது.

இனி, அகரமென்பது எதாவது வீரச் செய்கை செய்தோனுக்கு ஓர் பெண்ணை மணஞ்செய்து கொடுப்பது. விரும்பினால் பால் மாலை சூட்டி மணஞ் செய்யும் சயம்வாம் என்னும் முறையும் இதனுள் அடங்குமென்ப. இதுவும் தமிழ் நாட்டில் கிறிப்பாக நடைபெறவில்லை.

இராக்கத மென்பது வலிந்த ஒரு பெண்ணைத் தானே கொள்வது. இது தக்கதோர் முறையன்று. அவ்வாறே நாயின் றோக் கொள்வதும், களித்தானைக் கொள்வதுமாம். தன்னின் முத்தானை மணப்பதும் இதிலடங்குமென்ப. அது முன்னையன போல் பெருங் குற்றமாக சில வகுப்பினரால் கருதப்படவில்லை. ஷேக்ஸ்பியர் என்னும் ஆங்கிலப்புவவர் தன்னிலும் வேயது முத்த ஒரு பெண்ணை மணந்ததாக அவரது சரித்திரங் கூறுகின்றது.

தமிழரது மணமுறைகளை ஆரிய மணமுறைகளோடு பிறழக் கொள்ளாது வெறு பிரித்து ஆராய்ச்சி செய்து அவற்றைச் சிறந்த முறையினையே இக்காலத்தில் கடைப்பிடித்தல் நலம் பயப்பதாகும். தமிழ் நன்மக்கள் குழந்தை மணத்தைப் பெரும் பாலும் இவ்வாறு கைக்கொள்ளாமலிருப்பதால், வாழ்க்கைப் படும் இருவருடைய கருத்தொருமையாத் தீர்மானிப்பதற்கு உள்ள இடையூறுகளில் ஒன்றில்லை என்பது தெளிவு. சிறுபிள்ளைக்கு அவரவர்களுக்குத் தக்க கல்வியினைப் பயிற்று தல் வேண்டும். நமது பேண் மக்களுக்குச் சிறப்பாக இல்லாண் மையும், சமைமல் முறையும், பிள்ளைகளை வளர்க்கு முறையும், தலைவனோடு ஒத்த கருத்துடையராய்ப் பொருள் முதலியவற் றைச் சொட்டாகச் சொலவு செய்து குடும்பத்தைப் பாதுகாக் கும் முறைமையும், வழியார்க்கும் தக்கார்க்கும் நமது அளவிற கேற்ப உதவும் வன்மைமும், அடக்கமும் ஏனைமக்களோடு பயிற்றப்படுதல் வேண்டும். முத்தமிழும் அவர்களுக்குக் கற் பிக்கப்படலாம். காலத்திற் கேற்றவாறு நாகரிக ஒழுக்கங்களை யும் அவர்களுக்குக் கற்பித்தல் குற்றமாகாது. பொருட் செல விலை வற்தே விலைக்கும் வின்வழக்கங்களை அகற்றவேண்டிய உணர்வும் அவர்களுக்கு ஈதற்பாலது. ஆண்மக்களுக்கும் ஏனைக் கல்விகளோடு நமது பிழைப்பிற்குரிய ஊதியம் ஈட்டப் பயன்படும் தொழிற் கல்வியும் நல்லொழுக்கமும் பயிற்றப்படுதல் வேண்டும். இரு பாலார்க்கும் கன்னெறியும் பயன்மிக்க கல்வியும் கைவந்த பின்னர் அவர்கள் மணவாழ்க்கை புகுதற்பாலர். அன்றோர் மணம் புரியுமுன் காட்சியாலும் கேள்வியாலும் தத்தமக்கு உரி யானாத் தேர்ந்த கொள்ளும் உரிமைமுடையராதல் வேண்டும்.

அவ்வுரிமையைத் தக்கவாறு கையாளுவோர் இனிய மண வாழ்க்கையுடையவார். மணம் புரியுங் கால இருபாலாரும் தத்தம் கடமைகளை உணர்த்தற்குரிய உறுதிமொழிகளும் நெறிச் செயல்களுமே கிடைவேண்டும். பொருள்விவங்காததும் பய னில்லாததமான நெறிச்செயல்கள் கிடைக்கப்படல்வேண்டும். ஒத்த குணம், அழகு, கல்வி முதலியவற்றின் பின்னரே சேல்வம் என்பத கருத்தற்பாலது. மணவிழாவிற்கும் நாககட்கும் பெரும்

பொருள் செலவிட்டு நம்மில் பலர் வறியாயினராகலின் அத்
அணைச் செலவில்லாமல் இன்பந்தரு முறைபாகத் தமிழ் மக்கள்
மணம் நடைபெறவேண்டும். மணத்தின் இருநிறத்தார்க்கும் உப
சாரங்கள், வரிசைகள் முதலிய வெளியாடம்பரங்கள் காரணமாக
உளதாகும் மன வெற்றியுமைய அறவே ஒழித்தல் வேண்டும்.
கணவன் மனைவி என்னும் இருவரது பெற்றோரும்; சுற்றத்தாரும்
நமது நன்மக்களது கருத்தொருமையப் பற்றி நிகழும் நல்வாழ்க்கை
பரிணைய தமது முழுநொக்கமாகக் கைக்கொள்ளவேண்டும்.
என ஆரவாரங்களையும் அனையற்றவரும் அனவற்ற ஒற்றுமைக்
குறைவுகளையும் பொருட்படுத்தாது நெகிழ்சிடுவேண்டும்.

நாதலன் காதலியாய் இருவரது கருத்தொருமைய அவர்
களின் செம்மையான இல்வாழ்க்கையின் வைத்துக்கண்டு
மகிழ்ந்த செவிலித்தாய் கூற்று பின்வரும் குறந்தோகைச் செய்யு
ளொன்றில் அமைந்துள்ளதைக் காண்க.

“முனிதயிர் பிசைந்த காந்தள் மெல்லியல்
கழுவுறு கவிங்கங் கழாஅது உறிஇக்
சுவளை உண்கண் குப்ப்புகை கமழத்
தான்றுழந்து அட்ட திம்புளிப் பாகர்
இனிதெனக் கணவன் உண்டலின்
துண்ணிநின் மகிழ்ந்தன்று ஒண்ணுதல் முகனே.”

ஓர் தலைவி தனது கணவனுக்கு உணவு செப்பஞ் செய்யுங்காலே,
தயிர் கடைந்த நகையக் கழுவுவதன் முன்னே அடுப்பின்மேல்
கொதித்துக் கொண்டிருந்த நறுமணமிக்க புளிக் குழம்பு பாகத்
தவறிவிடக் கூடாதென்று தெரிந் த, விரைந் த, கழுவாக் கை
போடு நெகிழ்ந்த தனது தூய ஆடையினையும் கட்டிக்கொண்டு
அஃது அழுக்குப் படுகலையும் தங்கண்ணுள் தள்ளிதப்புகை பாய்
வகையும் பொருட்படுத்தாது, அக்குழம்பினைச் சமைந் த
முடித்து, தயிரும் அன்னமும் அதுவுங் கலந்து கணவனுக்கு
இட, அவன் அவ்வுணவின் இனிது இனிதெனக் கூறி உண்ணு
தலைக் கண்டு, மகிழ்ந்தனள். அதனைக் கண்ட செவிலித்தாய்

இருவரது மணவாழ்க்கைச் சுறப்பிணைப் பெரிதும் பாராட்டி
கற்பாப்பெற்று வந்ததாய். இச்செய்யுளின் காணும் அரும் பெருங்
கருத்தாகக் களை சுண்டுவிடுக்கிற பெருகுமென விடுத்தாய்.

இவர்களுள் கூறப்படவற்றால் தமிழாது இன்பவாழ்க்கை கைக்
கிளை, ஐந்திணை, பெருந்திணை என்னும் மூவகை யொழுக்கங்களை
அடிப்படையாக வைப்பதென்றும், ஆரியாது எண் வகை மணத்
தான் ஒப்பு, கந்தருவம், அசுரம் என்னும் ஒரு சில இவற்றோடு
ஒக்குமென்றும், இப்பொழுது தமிழருள் நடைபெறும் மண
முறை பண்டைச் சுறப்பு முறையைத் தழுவிவதல்ல வென்றும்,
பண்டைக் கொள்கைக்கு ஏற்றவாறு இக்காலத்துத் தமிழ் நன்
மக்களுக்கு ஒத்த கல்விபறி வொழுக்கங்கள் பயிற்றப்படுதல்
வெண்டுமென்றும், ஒத்த நலனுடைய அடவரும் பெண்டிரும்
தத்தம் வாழ்க்கைக் கடமைகளை உணர்ந்து வாழ்க்கைக்குத் தகுதி
படப்பயின்றோ தமது கருத் தொருமை யாபே முதன்மையாகக்
கொண்டு பயலில் செயல்களை ஒழித்து இனிம எளிதாய முறை
யில் தத்தம் மணச் செயல்களை நடத்திக்கொள்ள வேண்டு
மென்றும், அதனை இல்லறவாழ்க்கைக்குரிய இருநிறத்தாரும்
அவர்களைச் சார்ந்தாரும் போற்றி வாழ வேண்டுமென்றும்
உயித்தணர்ந்து கொள்க.

சிதம்பர தரிசனம்

[S. A. திருமலைக்கொழுந்துப் பிள்ளை B. A.,]

குமரகுருபரனது அருளைச் சேவ யோயத்திலேயே பெற்று
உலமத் தன்மை நீங்கி, அருளால் வாய்நிறந்து 'கந்தர் கலி
வேண்பா' வெனும் அற்புதப் பிரபந்தத்தைப் பாடிய குமரகுரு
பா சுவாமிகள் சிதம்பர தரிசனத்தால் முத்திசித்திக்கு மென்பதை
அன்பர்கள் யாவரும் கேட்டு உள்ளம் மகிழ்மாறு சுவபெருமா
னார் பக்கல் செய்யும் விண்ணப்பத்தின் கருத்தை நோக்குக.

எ, பிரபு; மண்ணையும் விண்ணையும் அவற்றுள்ள சாசரப்
பகுதிகளைத் தவறாமல் படைத்தது தமருகமாகிய உடுக்கையைக்
கொண்ட சிவனே கரம். இங்கனம் படைத்த பிரபஞ்சத் தொகுதி

யாக் காப்பாது தினது அபயகரம்: இங்ஙனம் பாடத்துக் காத்த உலகங்கடங்கலையும் ஒன்று மில்லையாய் வண்ணம் உருக் தெரியாம வழிப்பது ஊழித் தையக்கொண்ட வெர் கரம்: சிவகோடிகளை அவாவர்க்குரிய வினைவழி பாட்டிய் போகங்கலோப் புசிப்பிக்கச் செய்வது தினது ஊன்றிய பாதம்: பக்குவம் வாய்ந்த ஆன்ம கோடிகளுக்கு அவைவகடந்த் போனந்தத்தாகக் கொடுப்பது தினது குஞ்சித பதமாம். இங்ஙனம் பஞ்ச கிருத்தியங்களை யியற்றியிப்பது தினது சரீரமே. இங்ஙனம் உலகனைத் தையுமீன்ற பரம மாதாவாகிய சிவகாமி யம்மைமார் காணாநீ பஞ்ச கிருத்திய பரமானந்தத் தாண்டவம் புரியும் அற்புதத்தை யென் சொல்வேன்! தோயை வெல்லவல்ல கடுமைகொண்ட ஓர் மருந்தை நேரே குழந்தைக்கு ஊட்டின் அக்குழந்தையினது பசியகுடல் அம்மருந்தின் கொடுந்தைத் தாங்கலாற்றாது குழவி சாதலுங் கூடுமென்பதை யுணர்ந்த தாய் அக்கொடிய மருந்தைத் தானே யுண்டு குழந்தைக்கு முலையதூ மீந்து அதனைக் காப்பதையொப்ப ஆண்டாக்கள் யாவும் ஈடேறும்வண்ணம் சிந்தையின் கண்ணே இவ் வைந்தொழி லமைந்த பரமானந்தத் தாண்டவம் புரிகின்றனை.

ஆன்மாக்கள் உய்தற் பொருட்டு நீ அருளிய அறங்கள் பலவாம். அவை யாவும் இல்லறம் துறவறமெனும் இரண்டன ளடங்கும்.

இல்லறமோ, கலைகள் யாவங் கற்று கற்புடைய மங்கையா மணந்து அன்பையும் அருளையுந் தாங்கி முகமலர்ச்சியுடன் விருத் தினரை மகிழ்வித்து, துறவிகளை மனங்கொணாது பேணி ஸ்வஸக வேள்விகளை முற்றுகித்து, பிற்ப்பனை நயவாது தகாத நாட்களை யொழித்து புத்தியப் பேறு காரணமாக மனைத் தோளைத் தோய்ந்து இன்பந்துய்ப்பதுவாம்.

துறவறமோ மற் றும் கடுமையது. தூய சிந்தையொடு மலையையேனும் காட்டகந்தையேனும் அநித்து கந்தமுலாடிகளை யருந்தி வெயிற் காலத்திற் பஞ்சாக்கனி மத்தியிலும் குளிர் காலத்தில் தண்ணிரிலும் முழுகித் தவம்புரியும் பெற்றியது.

ஆகவே ஆற்றலும் அறிவுங் குன்றிய எம்மனோர்க்கு இவ்வி
ரண்டில் ஒன்றும் புரிதற் கியலாது. உய்யும் நெறி வேறேதேனும்
எளிதான துண்தோவென மனம் அலமரா நிற்கையிற் சில
பேரியோர் எதிர்ப்படவே, அவரை வினவாதிற்புழி அன்னோர்!
'முத்திமா ககாங்கன் முன்று. அவை திருவாரூர், காசி, தில்லை.
திருவாரூர் பிறக்க முத்தியும், காசி இறக்க முத்தியும், தில்லை தரி
சிக்க முத்தியளிக்கு' மெனக் கூறினர். ஆளுநர் பிறத்தல் தானே
கேட்படி எல்லா செயற்கையா லடைதற்பாலதன்று. காசியி
லிறக்க வெண்டுமானால் தேகத்தை விட்டு அறத்தால் ஈட்டப்
பட்ட பொருளைக் கைக்கொண்டு இடைவழியில் சாகாது காசிப்
பதியைக் கிட்டிச் சாங்காறும் அந்நகரை விட்டு நீங்காதுறைவ
தாற் போதருவதாம். இங்ஙனம் புரிகையும் எரியதன்று. சிற
ையின்கள்பாற் கருணை கொண்டு சிற்றம்பலத்தில் கட்டம் பாயி
லும் பெருமானே, 'கிணறு ஆனந்தத் தாண்டவத்தை இந்தச்
சிதம்பரப் பதிக்கண் ஓர் முறை தரிசித்து முத்தியைப் பெறலாம்.
இதவே முத்திக்கு எளிதான வழியென நினைத்து கிணறு பாமா
னந்தத் தாண்டவத்தைத் தரிசித்தேன். இதுபற்றியே நான்
கிணறு சந்திதானத்தை யடைந்தனாலும் எனக்கு கின்பாற் றக்க
பற்றும் அன்புமின்லாமையை நோக்கி 'மீமுத்திக்கு அருகனன்று'
என வெண்ணைத் தள்ளிகிடக் கூடாது.

கோய்தீரும் வேட்கை யுடையோன் அது தீரும் மருந்தை
உள்ளபடி மகிழ்ச்சியுடன் அருந்தினும் சரி, மிக்க வெறுப்புடன்
அருந்தினும் சரி. உட்புகுந்த மாத்திரையானே அம்மருந்து
அந்நோயைப் போக்குவது சாதியே. அங்ஙனமே நான் காண
முத்திதரும் கிணறு தில்லைப்பதியில் கிண்ணைத் தரிசித்தேன்.
எனக்கு கின்பால் கசிக்த அன்பிருப்பினுஞ் சரி, என தன்பு
பொய்யேமாயினுஞ் சரி; தரிசனஞ் செய்தது மெய்யே யாதலின்
முத்தியை யளிப்பது கிண்கடனாகும்.

தமிழ்ச் சுவைக்கண் விசுப்பமுள்ளோர் மேல்க் கருத்தைக்
கோண்ட அகவலைப் பாடஞ் செய்க. சிதம்பர மும்மணிக்
கோவையிலுள்ளது. இப்பிரபந்தம் குமரகுருபரர் அருளிய பிரபந்
தத்திரட்டிலுள்ளது.

சிதம்பரம்

[S. A. திருமலைக்கொழுந்துப் பிள்ளை, B. A.]

(சிற்றம்பலம்)

சிதம்பரம் என்பது சித் அம்பலம் என இருசொற் கூடிய மொழி; அறிவாகாசம் என்று பொருள்.

ஆகவே நடராஜன் என்பதன் மெய்ப்பொருள் 'அறிவாரா' மான ஆகாசத்திற் றுண்டவர் புரிவோன்' என்பதாகும். ஆகவே நடராஜப் பெருமானே சேதனப் பிரபஞ்சத்தை வினைவழியாட்டு விக்கும் சூத்தரரானவான்.

சிதம்பரம் புண்டரீக புரமேனவும் பெயர்பெறும். மாந்தருக்கு ஹிருதயமாகிய தாமரை தேக நடுவுள் உயிர்த் தானமாக வமைந்திருப்பதுபோல் பிரபஞ்ச ரூபமான விராட்புருடனுக்கு இருதயத் தானமாவது சிதம்பரமே. இதுவே புண்டரீக புரமாம். [புண்டரீகம்=தாமரை]

சிற்றம்பலம் என்பதை ஓராற்றால் வடமொழிப் பதமாகிய 'சிதம்பரம்' என்பதன் திரிபாகக் கொள்ளற் பாற்றா. ஆயினும் சிற்றம்பலமென்பது சிற்றிய ஆகாசமெனப் பொருள்பட்டு தகர வித்தையைக் குறிக்குமென்பதே மெய்ப் பொருளாகும். தகர வித்தையின் இரகசியத்தை ஆன்றோர் பக்கல் கேட்டுணர்க. 'எல்லாம் வெளியே யென்று எச்சமயத்தவரும் வந்திறைஞ்சா சிற்றர்!' எனத் தாயுமான சுவாமிகள் கூறினர். இச்சிற்றம்பலம் சமயாதீதத் தலமாகவின் இஃதே 'பொது' எனவுங் கூறப்படும்.

'முத்தி தரும் தெய்வசபை' எனத் தாயுமானவர் வற்புறுத்திய இடமும் இதுவேயாம்.

கண்ணஞ்சத்தவரையும் கனிவித்து முத்திக்கு வழிகாட்டும் புண்ணிய பூமியும் இதுவேயாம்.

அப்பர் சுவாமிகள் 'இனித்த முடைய எடுத்த பொற்பாத முங் காணப் பெற்றால், மனித்தப் பிறவியும் வேண்டுவதே இம்

பயிசித்தி' எனவும் கூறப்பாற்றை முதல் முதல் தரிசிப்
பொய்யப்பாறனுர் 'என்றவந்தாய்' என வலமுப்பது பொன்ற
திருக்குறியு அன்பர்கட்டு வெளிப்படு மெனவும் கூறியதை
பெல்லாய் மனத்திட கொண்டு இதம்பா தரிசனத்தை எவரும்
ஆவலோடு விரும்பக்கடவர்.

மனமாய் இத்தலத்தை 'திருநீர டடம்' என்பர் : அருக்
கர் 'சிலைமாதகத்' எனக்கூறு திற்பர்.

சேக்கிழார் பெரிய புராணம்

[வேலூர் C. S. இராஜாப்பிள்ளை.]

(உ-ம் சிலம்பு இடக-ம் பக்கத் தொடர்ச்சி)

மேலும், இக்கூடு தண்டகன் என்னும் மன்னவனால் ஆளப்
பெற்றமையால் தண்டக ஈடெனவுங் கூறப்படும். இந்நாட்டைத்
தண்டகன் ஆண்டுவருங் காலத்து ஓருநான் வேட்டைக் கொலம்
பூண்டு, கானகத்தெய்தி பல்வகைய மாக்களைக்கொன்று,
வேட்டை முடித்து இளைப்பாற, சூர் நீர் கிலை தேடிச் சென்ற
கால் இடையிற் பார்க்கவ முனிவர் வாழும் பன்னகசாலை நேர்
படக்கண்டு, ஆண்டெய்தி முனிவரின்றித் தனியே வநிந்த
அம்முனிவர் பத்தினியைக் கண்ணுற்று, காதன்மீக்கூர, கவலை
பெரிதுங் கொண்டு, தடுமாறுவத்தனும், தகாதென்பது முண
ரானும், அம்மாதவர் மனைவியைக் கைப்பற்றி ஈரத்தனன். இச்
சமயம் முனிவர் வந்து கெழ்த்தன தெரிந்து, ஆற்றொணுக்
கோபத்தோடு அவனை நோக்கி, 'ஓ தண்டக! நீயும், நீனைத்
தற்கும் அரிய இத்திக் தொழில் பெரி முயன்று உன்னை விலக்கா
தொழிந்த உன் மத்திரியர்களுள் வேட்களாக உன்னால் ஆளப்
படும் தண்டக எடும், சிவாலயர் ஒழித்து ஒழிந்தன வனைக்கும்
பாழடைக' வேவச் சாபமிட்டனர்.

முனமென்றுங் குன்றென் கின்றார் வெகுனி

கணமெயுங் காத்த லரிது

என்பது பொய்யா மொழியன்றோ' ஆகின் உடனே அவர்களும்

வேடர்களாயினார்கள். கயங்களும் பாழ்பட்டன. முனிவர் சாபத்தால் வேடனாகிய அர் சிந்துமேதன் (நண்டகன் வேடனாய் காலத்து அவன் பெயர்) மீட்டும் அவர் தம் பொன்னடிக் கமலஞ் சென்னி மேற்கொண்டு சிறியோங்க ளறியாமற் செய்த பிழையத் தனையும் பொறுத் தெம்மைப் புரந்தருள வேண்டுமெனப் புகன் றருள, 'நீர்க்கழிய வெய்த வடுப்பொலமாறுமே சிரொழுது சான் றோர்'சினம்" என்பது ஆன்றோர் துணிபாகலின், முனிவர் பெரு மானும் உடனே தமது சிற்றத் தணிந்து, அவர்களை நோக்கி உங் கள் நாட்டிற்குக் கரிகாலன் என்னும் சோழபூதி வருவான் அவனைக் கண்ட மாத்திரத்தே உங்களைப்பற்றிய சாபமதலும் உங்கள் நாடும் எல்லா நலனும் எய்திச் சீர்பெறும் என்றுரைத் தனர். இவ்வாறு வேடர்களாய் அலர்ந்து நிரியுங் காலத்து சின் னுட் சென்றபின், வடநகரச நோக்கிச் சென்ற வளவர் பெரு மான் கரிகாலன், காஞ்சி நகரத்தை யணுக, சிந்துமேதன் எதிர்ப் பாட்டுத் தன் சாபம் நீங்கி, அவனிடம் அந்நாட்டின் வளமனைத் தும் விரிவாகக்கூற, கேட்ட வளவாரிரான் அதனை நான்கு காதப் பரப்புடைய விசாலமான நகரமாக்கி, 24 கோட்டங்களாக வகுத்து, சோழநாட்டிலிருந்து (48000) நாற்பத் தென்னாயிரங் குடிகளை ஏற்றினான். இதனால் அந்நாடு முன்னையினும் பன்மடங்கு சீர் பெற்றுப் பொலிவுற்றது. இது திருக்குறிப்புத் தொண்டர் புராணம் செய்யுள் அரு:—

“என்றுமுள்ள இந்நகர்.....விளங்கும்”
என்பதனானும் உரைக் கிடக்கின்றது.

இவ்வாறு பலவகையானும் மேற்பட்டுவிளங்கும் தொண்டை வள நாட்டிற் புலியூர்க் கோட்டத்து நிலவுங் குன்றத்தூறிற் பெருமை மிக்க வேளான் மரபில், சேக்கிழார் குடியில், அருண் மொழித் தேவர், பாலராவாயர் என இரு பெரியார் நோன்றினா் கள். இருவருட் பெரியராகிய அருண்மொழித் தேவர், தாம் பிறந்த குலத்தை விளக்கஞ் செய்ததனாற் சேக்கிழாரென்னும் பெயர்பெற்று வாழ்ந்தனர். நிற்க, இப்பெரியார் பிறந்த வேளா ளர் குலத்தின் பெருமையை எண்டுச் சிறிது கூறுவாம்.

உணவாய்மை, முழுமுதற்கடவுளிடத்துத் தாம்பெற்ற எட்டு
முகக் கீராழி நெல்லையும், அவன் கொடுக்கப் பெற்று, உழவு
தொழிலாற் பெருக்கி, முப்பத்திரண்டு தருமங்கனையும் வளர்த்த
பெரியோர்களுது குலம் இவ்வெனாளர் குலமேயாம். இஃனது
சேக்கிழார் பின்னாத் தமிழ்

“அந்நியம்வகை அறமெலாம் பொலியஇரு நாழிநெல்
வளந்து அப்பிரான் கொடுத்த
அணையமா தெளிவற்று எற்றகை யுயர்த்தமக
ளால்உயிர்த் தோர்க ளேநன்
னெறியும்நல னும்பெருக வுளரெனல் குறித்து அவர்கை
நீட்டப் பணிந்து வாங்கி
நீடுங் கொழுக்கொடுதம் மனையுதவி யால்நனி
கிரம்பப் பெருக்கு குடியுட்
செறியுமொரு குடியாய சேவையர் குலாதிபன்”

என்பதனாலும், ‘இமயமலையரையன்.....தலைவர் பெரும்புகழ்
உலகத் தழைத்ததன்றே’ (சேக்கிழார் புராணம் சே. ௧௩) என்பத
னாலும் உணரக்கூடும்.

இன்னும் பழையனார் நீலியாற் பிடிக்கப்பட்டுத் தம்மைப்
புகலாகவடைந்த வணிகனிடந் தாங்குறிய சொற்பிழையாது
செந்திக் குழியின் முழுகிச் சிவனடி பிரியாது வாழும் எழுபதின்
மர் பிறந்ததும் இக்குலமே யாம்.

திருநாவலுரை பாடிய திருத்தொண்டத் தொகையிற் குறிக்கப்
பட்ட நாயன்மார்களில் பதினொருவர் வேளாளரென்பது போத
ரும்: அவர் திருப்பெயர்களாவன:—

“வாயிலார் சத்தியார் விறல்செர்மிண்டர் வாக்கரையர்
சாக்கியர் கோட்புலிக் கஞ்சாறர்
ஏயர்கோன் கலிக்காமர் முனைவித்தாக்கு மினையான்றன்
குடிமாரர் மூர்க்கர் செங்கைத்
தாயனார் செருத் துணையார் செருவில்வெம் போர்
சாதித்த முனைய னொர்”

என்பனவார். இவ் வெவாளைப் பற்றிய ஆராய்ச்சி விரியுமாக
வின் இதை விடுத்து மேற்செல்வாம்.

இத்தகைய புகழ்மிக்க வெவாளைக் குலத்திற் பிறந்த அருண்
மொழித் தேவர் இவ்வாய் பருவத்திலேயே எல்லா நால்களையும்
இனிதுணர்ந்து சிறைவுடையாய்த் தம் பரிபாகிய குன்றத்தூரில்
வாழ்வாராயினார்.

இவர் அநபாயன் என்னுஞ் சோழ மன்னவன் காலத்தே
யிருந்தவர். இவ்வகைய சோழப் போரையே நிரூபிக்கொண்ட
புராண மிப்பற்றித்தவர். இது பெரியபுராணப் பாயிரம்

“மேய விஷயரை கொண்டு விரும்புமாஞ்,

சேய வன்றிருப் போம் பலஞ்செய்ய

தூய பொன்னணி சோழனீ ழூழிபா

ராய சீரக பாய னரசவை”

(செய்யுள் அ.)

என்பதனாலுந் தெனியப்படும். இவ் வகையான் திருமுறைகண்ட
இராஜராஜனுடைய திருமகன் கங்கைகொண்ட இராஜேந்திர
னுடைய திருமகன் அம்மங்கைதேனியின் வயிற்றிற் பிறந்து, தங்
கன் நாடாகிய வெங்கைமண்டலத்திற்கும், தனது பாட்டன்
நாடாகிய பாழமண்டலத்திற்கும், அரசனாக முடி சூடி, உய்ய
குலோத்தங்கன், விஜயநரன், நிருநீற்றுச்சோழன், அபயன்,
அநபாயன், ஜயநரன், ரசிகன், ராஜோகரிவன்மன் முதலிய
சிறப்புப் பெயர்களைப் பெற்று, நிருவாநி நிராக்ரதங்கை, தஞ்சை
எனுமிடங்களைத் தலைநகராகக்கொண்டு 1070—1118. வரை ஆக
48 ஆண்டுகள் ஆட்சிசெய்தவன். பின்னர் வரும் பெரியார் நிரு
வரப் மொழிகள் இவற்றை நன்கு புலப்படுத்தும்.

அவை:—கலிங்கத்துப்பராணி-கடவுள் வாழ்த்து 2, 4-12

“அருமறைகள் நெறிகாட்ட அயன்பயந்த

நிலமகளை அண்டங் காக்கும்,

உரிமையினிற் கைப்பிடித்த வுயரகுலோத்

தமனபயன் வாழ்க வென்றே”

“அந்நெடுமா லுதரம்போ லருபையன் றனிக்கவினை
இந்நெடுமா நிலமனைத் தும் பொலிந்தினிது வாழ்கவென்றே”

இதனை,

நலத்தி னுயரும் பழையனார்
நாளும் பொலியு மவைபகத்து
நலியு புரிநீ லிபைக்கண்டு
நடுங்கா நின்ற வணிகனுக்கு
நிலத்தி னியனின் னுயிர்க்குறுதி
நேரு மாயி னியாமெல்லாம்
நெருப்பின் முழுகி யுயிர் துறப்போம்
நீயோ ருதியென் றுரைத்தபடி
வலத்தி னுயரச் சொற்றவறு
வண்ண மெழுநாக் குழிமுழுகி
வடவா ரணியத் தாடொருவர்
மலர்த்தா ளடைந்த எழுபதின்பர்
குலத்தி னுதித்தா ரருண்மழைபெய்
கொண்டல் வருக வருகவே
குன்றைப் பொருமா ளிகைக்குன்றைக்
கோமான் வருக வருகவே.

என்ற சேக்கிழார்பிள்ளைத்தமிழ்-வாராணைப் பருவம். ௬-வது செய்யு
ளாலும்; திருக்குறிப்புத்தொண்டர் புராணம்-செய். ௩, சேக்கிழார்
புராணம்-செய். ௨௫, இவற்றாலு முணரலாம்.

சோநாட்டில் நிகழ்ந்த அரசர்கலகத்தால் சிதறித் தம்மை
யடைந்த வணிக மாதனை உடன் பிறந்தாளாக ஏற்று, உரிமை
யளித்து, பின் அந்நாடு செம்மை பெற்று அவன்கொழநன் தேடி
யடைந்தகால் அவனை மைத்துனக் கெண்மை பூண்டொழுகி,
பல வரிசைப் பொருள்களுடன் அனுப்பிய பெரியார் பிறந்ததும்
இக்குலமேயாம்.

இத-சேக்கிழார் பிள்ளைத்தமிழ். வாராணைப்பருவம். சே. ௭.

“அண்ட மளவும்.....

மயங்கல் கண்டு தங்கைபெனும்

வாய்மை கொடுமைத் துனக்கேன்மை

கொண்ட குலம்”

எனவும், பேரியபுராணம்

ஆணையாமென நீறுகன் டடிச்சேர னென்னுஞ்

சேனுலாவுசீர்ச் சேரனார் நிருமலை நாட்டு

வாணிலாவு பூன் வயவர்கள் மைத்துனக் கேண்மை

பேண்பீடி ய முறைபது பெருந்தொண்டை நாடு

எனவும், தொண்டை மண்டல சதகம்

‘கொத்தலர் கொறை வியன்பாண்டி மண்டலக் கொம்பைத்
தம்பால், வைத்திருந் தாங்கவ டன்கேள்வன் நேடி வரவவற்கே,
உய்த்திரு லோர்க்கும் வரிசையு மாற்றி யுடனுஞ் சென்று, மைத்
துனக் கேண்மை படைத்ததன் றோதொண்டை மண்டலமே,
எனவுங் கூறுகின்றது.

பேரியபுராணமும் தொண்டைமண்டல சதகமும் சேரநாடும்,
பாண்டிநாடு மெனக் கூறுதல் கவனித்திருக.

ஒரிரண்டு திருக்குலமு நிலைபெறவன்

தொரு குடைக்கீழ் கடலுந் திக்கும்

ஈரிரண்டு படைத்துடைய இரவிருலோத்

தமனபயன் வாழ்க வென்றே. (க-பரணி சே. ௮௨)

அவதாரம்—௩.

இருள்முழுது மகற்றும் விதுகுலத்தோன் நேவி

இகல்விளங்கு தபனகுலத் திராச ராசன்

அருள்திருவின் திருவயிற்றில் வந்து நோன்றி

ஆவிலையில் அவதரித் தானவனே மீள.

என்பனவாம். இன்னும்,

எத்பத்த நாயனார் புராணம் செ. 2

சண்டேசுர நாயனார் புரா. செ. 4

நிருஞான சம்பந்தர் புரா.	சே. 847
இயற்பகை நாயனார் புரா.	சே. 1
மணந்தி கண்ட புரா.	சே. 13
புகழ்ச் சோழர் புரா.	சே. 8
கோச் செங்கட் சோழர் புரா.	சே. 14

இந் திருப்பாடல்களும், இவைபோற் பலவிடங்களும் இம்மன்
னன் மான்மிகைக் காட்டுவனவாம்.

(தொடரும்)

தலையாலங்கானத்துச் செருவென்ற பாண்டியன் நெடுஞ்செழியன் [மதுரை ஆ. கார்மேகக் கோனார்]

இவன், படைப்புக் காலத்தொட்டு மேம்பட்டு, வந்த பழங்
சூழியினான ஈண்டிய சிறப்பிற் பாண்டியர் மாபிற் றேன்றிச்
சங்க நாளில் பிடு மிக்க மாட மனுவாயில் அறங்கடைப்பிடித்த
செங்கோலுட னமர்ந்து மறஞ் சாய்த்தெழுந்த வலனுயர் திண்
டோளினனுப் ஈண்டிசை புகழ இறைமை தாங்கித் திகழ்ந்
தோனுவன்.

நெடுஞ்செழியன் என்பது இவனதிறம் பெயராம். நெடுஞ்
செழியன் என்னும் இப்பெயருடைய பாண்டியன் மற்றொருவ
னும் சங்க நூல்களுட் காணப்படுகின்றான். இவர்களுள் ஒரு
வனை ஒருவனினின்றும் *பிரித்துணர்தற்கு மற்றவன் ஆரியப்
படை கடந்த நெடுஞ்செழியன் எனவும் இவன் தலையாலங்
கானத்துச் செருவென்ற நெடுஞ்செழியன் எனவும் அவர்களது
சிறப்பியல்பைப் புலப்படுத்தும் அடைமொழியுடன் கூறப்படுவர்.
இவர்களுள் தலையாலங்கானத்துச் செருவென்ற நெடுஞ்செழியன்
ஆரியப் படை கடந்த நெடுஞ்செழியனுக்குச் சிறிது பிற்பட்டு
விளங்கி யிருந்தவனாவன்; இது இந்நெடுஞ்செழியனோடு
பொருத மாணக்கட் செய்மார்தாஞ் சோலிரும்பொறை முதலிய
அரசர் செய்திகளான் அறியப்படுவது. ஆரியப் படை கடந்த
நெடுஞ்செழியன் புகள் நகாத்து வணிகர் குலதலைகளுகிய கோவ

லனை ஆராய்வு கொல்வித்தமைக் கிங்கித் தனது புலாதிர்
கற்பிற் றேறிபுடன் அரசு கட்டிவிற் றஞ்சு வல்வினை வளைத்த
கோலை உயிராணி கொடுத்து நிமிர்த்தவன். அவன் துஞ்சிய
பின்னர் (சில திங்களுள்) கொற்றகை நகரத்திருந்த இளஞ்செழிய
னும் வெற்றிவேற்செழியன் பாண்டிய நாட்டின் அரசரிமையை
எய்தினானெனச் *சிலப்பதிகாரம் கூறுதலான் இத் தலையாலங்கா
னத்துச் செருவென்ற நெடுஞ்செழியன் இவ்வெற்றிவேற் செழிய
னுக்குப் பின்னரே முடிசூழ் பவனுதல் வேண்டும். இதனால் இவன்
இச்செழியனுக்கு மகனும் ஆரியப்படை கடந்த நெடுஞ்செழி
யனுக்குப் பேரனுமாவன்; †இங்ஙனம் இவன் அந்நெடுஞ்செழிய
னுக்குப் பேரனுப், அவனுக்கு அனுகூல காலத்திலேயே விளக்க
முற்றிருந்தமையானன்றே ஆரியப் படை கடந்த நெடுஞ்செழி
யன் காலத்திலேயே முதியராயிருந்தவர்களொன் றறியப்படுகின்ற
பரணர் என்னும் புலவர் பெருமானும் மதுரைக் கணக்காயனாரும்

‘வில் கெழுதாளைப் பசம்பூட்பாண்டியன்’ (அகம்-162)

எனவும்,

‘மறங்கெழு தாளை யரசு ருள்ளும்

அறங்கடைப் பிடித்த செங்கோ லுடனமர்

மறஞ்சாய்த் நெழுந்த வலனுயர் நிணிதோட்

பலர்புகழ் நிருவிற் பசம்பூட் பாண்டியன்’ (அகம்-338)

எனவும், முறையே புகழ்த்து பாடுவாராயினர்.

இங்ஙனம் இவர்களாற் குறித்த பசம்பூட் பாண்டியன் என்
னும் பெயர் இந்நெடுஞ் செழியனது பெயரே யாமென்பதனை
இடைக்குன் றார்கிழார் இவனை 76-ம் புறப்பாட்டில் ‘நாடுகெழு
திருவிற் பசம்பூட் செழியன்’ எனக் குறித்திருத்தலே நன்கு
தெளிவிக்கும். அன்றியும் இவன் பெருஞ்செயலாக

* உரைபெறு கட்டுரை 27-ம் காதை, 114-138 பார்க்க.

† வெற்றிவேறசெழியன் இளஞ்செழியன் என்னும் பெயருமுடை
மையான் இவன் ஆரியப்படைகடந்த நெடுஞ் செழியனுக்குத் தம்பி
முறையினனானும் பொருந்தும்.

‘ஓம்பா விகை மாவே ளேவ்வி
புனலம் புதவின் மிழலை யாடு.....
.....முத்தூறு தந்த
கொற்ற கிங்குடைக் கொடித்தேர்ச் செழிய’

என 24-ம் புறப்பாட்டுக்குறித்த இதனையே, (என்னியின் மிழலை நாட்டையும் அந்நாட்டு உறந்தூரையும் கவர்த்ததை)

“யாழிசை மறுகின் நீடுர் கிழவோன்
வாய்வா ளேவ்வி யேவன் மேவார்
நெடுமிடல் சாய்த்த பசம்பூட் பொருத்தல்
அரிமண வாயி லுறத்தா ராங்கட்
கள்ளுடைப் பெருஞ்சோற் றெல்லியி முன்ன
கவ்வை யாகன்றாற் பெரிதே”..... (அகம் 266)

எனப் பாணர் பசம்பூட் பெயரோடு குறித்திருத்தலும் இதனை வலியுறுத்தும். பசம்பூண் என்பதும் இவன் பெயர். இப் பெயர் வழக்காற்றைப் பெரும்பூட் சென்னி, பொலம்பூட் கிள்ளி, செம்பூட் செய் என்ற அரசர் பெயர்களாலும் அறியலாகும்.*

வெற்றிவேற் செழியன் விஷயமாக அறியப்படும் செய்நிசங்க தூல்களுள் வேறு காணப் பெறுமையின் அவன் அரசு தாங்கிய சில்லாண்டுக்குள்ளேயே இறந்துபட்டு, இந் நெடுஞ்செழியன் மிக இளைஞனாய் காலத்தே அரசியல் அடைந்தா னெனக் கோடல் தகும். இந் நெடுஞ்செழியன் காலத்தும் சிறிது முன்னருமிருந்த புலவர்களாற் பாடப்பெற்றுள்ள பாண்டிய மன்னர்களை அவர்களது † பாடல்கொண்டும் வேறு செய்நி

* பாணரது காலத்தவரான கபிலரால் பாரிமகளிரை மணந்துகொள் ளுமாறு வேண்டப்பட்ட இருக்கோவேண்மானும், கபிலரது பிரிவுக்கு வருத்திய (புறம்-58) யாணைக்கட்சேய் மார்தாஞ் சோலிரும்பொறையும் இச் செழியனாற் போரில் வெல்லப்பட்டவர்களா யிருத்தலையும் ஈண்டடக்கு கோத்துக.

† புறம் 55—56, 57—59.

கொண்டும் ஆராய்ந்து இவனோடு தொடர்பு படுத்தப் புகுந்தால்
சிறித்கண்டவாறு அவர்களைக்காட்டுதல் பொருந்தும்.

இவ்வந்திகைப்பள்ளித் துஞ்சிய நன்மாறன்

ஆரியப் படைகடந்த நெடுஞ்செழியன்

வெற்றிலைச்செழியன் (அல்லது)

சுந்திரமாடந், நுத் துஞ்சிய நன்மாறன்

தலைபாலங்காவத்துச் செருவென்ற நெடுஞ்செழியன்.

இந் நெடுஞ்செழியனுக்குப் பின்னர்த் தோன்றியோன்
பாண்டியன் உக்கிரப் பெருவழுதி. இத்தொடர்பு முறையை இவர்
கூறு பெயர் முறையும் வலியுறுத்துதல் காண்க. இவர்களுள்
உக்கிரப் பெருவழுதியும் ஆரியப் படைகடந்த நெடுஞ்செழிய
னும் ஒருவனையாமெனச் சில ஈசரித்திர அறிஞர் கருதுவர்.
அங்ஙனம் அவர்கள் கருதுவது ஆரியப் படை கடந்த நெடுஞ்
செழியன் அவைக்களத்துப் பெரும் புலவரான கூலவாணிகள்
சாத்தனர் தமது மணிமேகலைக் காப்பியத்துள் 'தெய்வம் தொழா
அள் கொழுநன் றெழுதெழுவான், பெய்யெனப் பெய்யும் பெரு
மொழி என்றவப், பொய்யில் புலவன் பொருளுரை தேராய்' எனத்
திருக்குறையும் திருவள்ளுவரையும் ஒருங்கே களார்த்தெடுத்
தோதியுள்ளமைகொண்டு திருக்குறள் ஆரியப் படை கடந்த
நெடுஞ்செழியன் காலத்தே விளக்க முற்றிருந்ததென்று அறியப்
படுகின்றமைபோடு 'திருக்குறள் உக்கிரப்பெருவழுதியின்
அவையில் அரங்கேறிய' தென்னும் கர்ன பரம்பரைச் செய்தி
யைப் பொருத்துதற்கே போலும். இவ்விரு பெயரும் வெவ்வேறு
பாண்டியர்களைத் குறிக்குமெனக் கொள்ளுதற்குரிய † சான்று

* See "Tamil Literature Sangam Period." (p. 65) by Mr.
G. S. Duraisamy

† இவர்களைப்பற்றிய புறப்பாடல்கள், களவியலுரைப் பாயிரம்
முதலியன.

கள் பல சங்கதூல்களுள் காணக்கிடக்கின்றமையின் இக்கருத் துப் பிழைபாடுடையதே யாகும்.

திருக்குறள் அங்கேறியது பற்றி வழங்கும் இக்கதைையை அடியின் கலையுணர் புலமையிற் றலைமை கொக்கி விடுமுறை பிறழ்ந்து முத்திரில் பார்த்த, உக்கிரப்பெருவழுதி, திருக்குறளாய் தமிழ்மறையில் தனக்கிருந்த அளவற்ற பற்றுள்ள வந்தால்,

“நான்மறையின் மெய்ப்பொருளை முப்பொருள் நான் முகத்தோன் தான்மறைந்து வள்ளுவனாய்த் தன் தரைத்த—நான் முறையைய வந்திங்க சென்னிவாய் வாழ்த்துக நன்னெஞ்சம். சிந்திக்க கேட்க செவி.”

எனப் புதழ்ந்து தன் காலத்தும் முன் காலத்தும் இருந்த நல்லிசைப் புலவர்கள் பலர் திருக்குறளைப் போற்றி யுரைத்த பாடல்களை ஒரு வழிப்படத் தொகுத்து, மேற் காட்டிய தனது பாடலையும் இடை மடுத்தது ‘திருவள்ளுவமாலை’யென ஒரு அல் வெளிப் படுப்ப, அதுபற்றிய வாலாறே பிற்காலத்து இங்ஙனம் பிறழ்க் கினைத்து வழங்கியிருத்தல் கூடுமென்று கருதலாகும். இதுபற்றி ஈண்டு விரிப்பிற்பெருகும்.

ஆரியப் படை கடந்த நெடுஞ்செழியன் துஞ்சிய பின்னர்க் கண்ணகிரிட்ட சாயம் கூட்டியமையான் பாண்டியநாடு சிலவாண் டுகள் வரை மழைவறங் கூர்ந்து வற்கட மிஞ்சுது வெப்பு நோயுங் குருவுர் தொடர்ந்து தன்னிலை குலை, வெற்றிவேற்செழியன், சோன் செங்குட்டுவன் கண்ணகிக்குப் பத்தினிக் கோட்டம் சமைத்து கித்தல் கிழாவணி செய்வதன் * முன்னரேதான், நங்கைக்குப் போற்கொல்லாயிவரைக்கொன்று களவேள்வி யால் கிழாவொடு சார்ந்தசெய்ய வசுவளங் கூர்ந்து நாடு மலிந்து நோயிகந்ததென்ற,† சிலப்பதிகாரத்தான் அறிப்பப்படினும் வெற்றி வேற்செழியனது குறுகிய சான் ஆட்சிக்குள் நாடு தனது பழையநிலை முழுவதும் அடைந்திருக்க வியலாக; ஆகையான் நாட்டை வளமுறச் செய்தற்குரிய முயற்சிகளை நம் செழியனும்

* சிலப். கீர்ப்படை 27, 28, 29 -ஆம் அடிகளைப் பார்க்க.

† உரைபெறு கட்டுரை.

மேற்கொள்ள வேண்டியது இன்றியமையாததாக விருந்திருக்கும். இதனானறே!

“முழங்கு முந்நீர் முழுவதும் வளைஇப்

பாந்து பட்ட வியன் ஞாலம்

தாளிற் றந்து தம்புகற் றிற்இ

யொருதா மாகிய ஷரவோ ரும்பல்!

.....

மல்லன்முதூர் வயவேந்தே!

செல்லு முலகத்தஞச் செல்வம் வெண்டினும்

ஞாலங் காவலர் தோள்வலி முருக்கி

யொருநீ யாகல் வேண்டினுஞ் சிறந்த

நல்லோச நிறுத்தல் வேண்டினு மத்தநன்

றகுதி கேளினி மிகுதி யாள!

நீரின் றமையா யாக்கைக் கெல்லாம்

உண்டி கொடுத்தோர் உயிர்கொடுத் தோரே

உண்டி முதற்றே யுணவின் பிண்டம்

உணவெனப் படுவது நிலத்தோடு நீரே.

நீரும் நிலனும் புணரி யோரீண்

டும்பும் உயிரும் படைத்திசி னோரே

.....

நிலனெளி மருங்கின் நீர்நிலை பெருகத்

தட்டோ ரம்ம விவட்டட் டோரே

தள்ளா தோரிவட் டள்ளா தோரே” (புறம்-102)

எனக் குடபுலவியனர் அன்னும் நல்லோரப் புலவர் செழியனுக்கு இம் முதுமொழி யமுதைச் செலிக்கொளப் பெய்தனர். பின்னர் இவன் குளந்தொட்டு வளம்பெருக்கித் தனது நாட்டைத் திருந்திய நிலையிற் பொருத்தச் செய்தனன் அன்மதும் மதுரை நகரை ஆழ்கிடங்கு சூழ்ந்த புரிசைகளோடும் வவையாயன்ன மாந்தர் வழக்கறாத மறுகுகளோடும் விழாக்கொடி விசயக்கொடி துடங்கும் மாடங்களோடும் *அல்லங்காடி நாளங்காடிக்களோடும்

அழகுடன் விளங்குமாறு செய்திருந்தனன் என்பதும் இந்நகரில்
யாவன முதலிய மொழிபெயர் நேய மாக்கல் வாணிகம் விரும்பி
வந்து தங்கியிருந்தவர் என்பதும் இவனைத் தலைவனாகக்கொண்ட
* மதுரைக்காஞ்சி சதுரப்பட விரித்துரைக்கின்றது. இவன்
கைத்தொழில், வாணிகம், ஓரியம், சிற்பம் முதலியன நன்னிலை
யுறச் செய்தவன் என அப் பாட்டாலும் பிறவற்றாலும் அறிய
லாகும். இவனது அரசியல் நாகரிகம் பின்னர் விரிக்கப்படும்.
இவன் கல்வி கேள்வியினும் வீர முதலியவற்றினும் சிறந்து குடி-
தமிழிக் கோலோச்சி வருங்கால் இவன் மிக விளாருளு யிருத்த
லின் எண்ணாவில் இவனது நாட்டைக் கவர்ந்து விடலாகுமெனக்
கருதி, இரு பெரு வேந்தரும், திதியன், எழினி, எருமையூரன்,
இருங்கோவேண்மான், பொருநன் என்னும் வேளிர் ஐவரும்
ஒருங்கு குழீஇச் செழியனை இழித்துக் கூறிப் பெரும்படை
யோடு போந்து அவைய நிர் முற்றலன்றி நோர் போர் முற்றி
யுறியாத மதுரை முதார்ப் புரிசையைச் சூழ்ந்தனர். செழியன்
சினமிசூந்து 'என்னை மதிவினைக் காக்கும் நொச்சி வேந்த
னாக்கக் கருதி உழிவகு குடி வந்த இவர்களையே மீள நொச்சி
வேந்தர்களாக்குவேன்' என்பது புலப்பட வேப்ப மாலைபோடு
உழிவகுமாலை மீலைந்து. †

‘நகுதக் கனரே நாடுமிக் கூறுநர்
இனைய விவனென வுடையக் கூறிப்
படுமணி யிரட்டும் பாவடிப் பனைத்தார்
நெடுநல் யானையுந் தேரு மாவும்
படையமை மறவரு முடையம் யாமென்
அறுநுப் பஞ்சாதுடல்சினஞ் செருக்கிச்
சிறுசொற் சொல்லிய சினங்கெழு வேந்தரை
யருஞ்சமஞ் சிறையத் தாக்கி முரசுமொ

* 332 அடி முதல் 430 வரை பார்க்க.

† மதிவினை விளைத்தலும் காத்தலும் உழிவகுயே யென்பது தொல்
காப்பியர் கருத்து; இதனை முறையே உழிவகு, நொச்சி என்பது பன்
னிரு படல ஆசிரியர் முதலியோர் கொள்கை.

‡ (புதம், 76, 77)

தொருங் ககப்படுள னாயிற் பொருந்திய
 என்னிடல் வாழ்நர் சென்னிதற் காணாது
 கொடியனெம் மிறையெனக் கண்ணிர் பரப்பிக்
 குடிபழி தூற்றுங் கோலே னாக
 ஒங்கிய சிறப்பி னுயர்ந்த கேள்வி
 மாங்குடி மருதன் றலைவ னாக
 உலகமொடு நிலையு பலர்புகழ் சிறப்பிற்
 புலவர்பாடாது வரைக வென்னிலவரை
 புப்போர் புன்கண்கா
 இரப்போர்க் கியா ளின்மைமா னுறவே'

என வஞ்சினங் கூறி அஞ்ஞாது போர்க் கெழுந்தான்.

(தொடரும்)

கண்ணகி கற்பு மாண்பு

[திருச்சி பண்டிதர், மு. வேங்கடசாமி நாட்டார்]

(௨-ம் சிலம்பு, ௧௨௪-ம் பக்கத் தொடர்ச்சி)

கண்ணகி நல்லாள் காவிரிப்பூம்பட்டினத்திலே பெருஞ்
 செல்வமும் பெரு வண்மையுமுடைய மாநாய்கன் குலமகனென்ப
 தும், திருவிழஞ் சிறந்த அழகுடையா னென்பதும், அவள் கண்
 வனாகிய கோவலன் அரசனோ தொருங்குவைந் தெண்ணப்படும்
 ஒப்பற்ற குடிகளுள்ளே யாவரினும் மிக்க செல்வமும் ஈகையு
 முடைய மாசாத்துவான் மைந்தனென்பதும் நாம் அறிந்தனவே.
 கோவலன் கண்ணகியை மணந்தபின் னை அவன்பால் எவ்வளவு
 காதலுடையனா யிருந்தானென்பதும், அவன் அவளை நோக்கி,

“மாசறு பொன்னே வலம்புரி முத்தே
 காசறு விரையே கரும்பே தேனே
 அரும்பெற்ற பாவாய் ஆருயிர் மருத்தே
 பெருங்குடி வானிகள் பெருமட மகனே

மலையிடைப் பிறவா மணியே பென்கோ
அலையிடைப் பிறவா அமித்தே பென்கோ
யாழிடைப் பிறவா இசையே பென்கோ
தாழிருங் கூத்தற் றையால் நினை”

என்றிங்கனம் கூறுந் தலம்பாட்டுரைகளால் வெளிப்படும் பல்லாற்றாறுஞ் சிறந்தவர்களாய் உருவும் சிறுவும் முதலியவற் றால் தம்முள் ளுப்புணை யுடையாய இந் தலைமகனும் தலைமகளும் இங்ஙனம் கூறந் திழைமையுடையாய்க் கூடி இன்பந் துப்தந் து இல்லற நிகழ்த் து தானிலே அகற்கும் ளர் இடைபறவு நேர்ந்தது. உலக இன்பம் எத்துணைச் சிறந்த தென்றாயினும் நிலைபெ யுடைய தன்றே! அழகிற் சிறந்தா ளும் ஆடல் பாடல்களில் வல் லாளுமாகிய மாதவியென்னும் கணிகை வயத்தனா யினான் கோவ லன். கண்ணகியோ தனிந் திருப்பாளாயினான். கோவலன் தன் அருமந்த மனைவியைப் பிரிந்து பாக்கையவயத்தனாய் ழுழக்கந் துறத்தேயன்றி, தன் பெற்றோர், தன்னை ‘வேறுபடு நிருவின் வியு பெறக் காண’ னிறுத்தவர் அறிந்தபொருட் குடிய லனைத் தையு மிழந்தான். அவ்வளவோ, கண்ணகியின் எண்ணரிய கலன் களையும் தெரிந்தான். இப்பொழுது கண்ணகி எங்கிலையா வாள்! சாவிற் சாதல், தொவின் கோதல், ஒன்பொருள் கொடுத் தல், நன்கினிது மொழிதல், புணர்வு நனிவேட்டல், பிரிவு நனி யோங்கல் என்பன அன்புடைமார்க்குள்ள ஆறுசுணங்கள் என்பர். காதலென்பதோ

“பாரினுங் காதல் மென்றேனா ஆடினா
யாரினும் யாரினு மென்று”

என்றவாறு, காரணமின்றியும் அதனை துட்பமாகக் கற்பித்துக் கொண்டு ஊடு மிப்பினைது. கற்புடை மகளிர்க்குத் தம் கணவ னைச் சிறிது பொழுது பிரித்திருப்பதும் பெரிய துன்பமாம். அவர் தாம் செடும்பொழுது பிரித்திருக்கும்படி தம்மை நீத் தகன்றதே பன்றி ளர் கணிகையை மருகியும் உறையின்றி ரென் னில் அம்மகளின் றுண்புத்தை எங்ஙனம் உணர்தல் சாலும்? தங்கணவர் தம்மைப் பிரித்திருப்பது, தமக்கேயுரிய உடனுறை

வின்பத்தை அவர் பிரிக்கவிரியாது, அவர் அதனை நுகர்வது, கணவருக்குண்டாகிய ஒழுக்கக்கேடு, அதனாலுண்டாகும் பழி, தமது மனையறத்திற்கு நேர்ந்த சுவதவு என்றென்றோன்னவற்றால் அவரது உள்ளம் எரியினிழுந்தாகிச் சுவதத்தொழியுமன்றே? இந்திலையையில் கண்ணகியின் பார்வையுந்தவா நெண்ணை? தனது துன்பமடைத்தையும் பொறுத்தாள்; அது புறந்தோன்றாமலும் மறைத்தாள். கணவன் ஓர் கவிரையுடன் நுகரும் இன்பத்திற்குத் தன் அணிகலன்களைப் பலலாம் கொடுத்தாள். அவன் அக்கவிரையைய வெறுத்து வந்து, 'பொய்யை பொய்யாகக் கொண்டொழுகும் சுவதியோடாடி, என் புலத்தார் தெடிய மலை போலும் நிநிபெல்லாம் இழந்து வறுமையுற்றது எனக்கு மிகுந்த நாணத்தருகின்றது' என்று கூறிவழி, மாதவிக்குக் கொடுக்கப் பொருளில்லாது வருந்துகின்றாளைக் கருதி 'நலங்கேழ் முறுவல் நகைமுகங் காட்டிச், சிவம்புனா காவிரும்' என்றறிந்தாள். கற்பென்பது எவ்வெக்குணங்களைத் தன்னுள் அடக்கக் கொண்டிருப்பதென்பதும், அதனில் பின்னறென்பதும் யாவரும் அறிதற்கரிபனபோலும்? கம்பர்

‘அன்பென்ப தொன்றின்றென்மை மயரகு மறித்ததன்றால்’ எனக்கூறியது கற்பிற்கும் ஒத்ததெனல் சாலும்.

இனி, கோவலனைப் பிரிந்திருந்த காவிரில் கண்ணகியின் மன நிலை எவ்வாறிருந்ததென இனிதறிபக் கிடக்கும் சான்று ஒன்றுளது. கண்ணகியித்த காற்சிலம்பைப் பெற்ற கோவலன் 'இச்சிலம்பு முதலாகச் சென்றகலனோடு உலர்ந்த பொருளிட்டித் துற்றேன் மலர்ந்தசீர் மட மதுமாயதத்துச்சென்று' என்று கூறி, கண்ணகியையும் உடனடைந்துக்கொண்டு ஓடியிறு தோன்றுமுன் புறப்பட்டுக் காவிரி வடகரை வழியாக ஓடுகாத தூரம் வந்து கவுந்தியடிகள் என்னும் தவமாதக்காந்தி கண்ணகியோடும் அவரை வணங்கினன். பின் அம்புவரும் புறப்பட்டு மேற்கு நோக்கிவந்து காவிரியைக்கடந்து உறையூரைப் பெய்தப் பின் அங்கு நின்று காட்டுவழியாக நடந்து சென்று பாண்டி நாட்டு மதுரை புதுரைக்கண்டனர். கவுந்தியடிகள்

அங்கு வந்த மாதரி பென்னும் அய்யங்கியர் தலைவியிடம் கண்ணி
கைய அடைக்கலமாக ஒப்புவிக்க, மாதரி கோவலன் கண்ணகி
இருவரையும் அழைத்துச் சென்று ஒப்புதிய மனையில் இருக்கச்
செய்து, தன் மகனாகிய ஸ்ரீராம பென்பாடாக் கண்ணகிக்குத்
துணையாக இருத்தி, சமைத்தற்குரிய பல்வகைப் பொருளும்
கொண்டுவந்து கொடுத்தனர். கண்ணகி தன் கைவன்மைக்
கேற்றவாறு பல்வேறு கற்களுடன் அடிசிலாக்கிக் கணவனை
அதனத்திருத்திக் குமரி வாழையின் குருத்தினை விரித்து அழுது
படைத்து 'அடிகள் அழுதமுண்க' என்று உபசரித்து ஊட்டி,
அதனை யினிதாக உண்டிருந்த கோவலற்கு வெற்றிலைச்சுருளும்
அடைக்காயும் தந்தனர். அப்பொழுது கோவலன் கண்ணகியை
வருகுவென அருகழைத் தணைத்து, 'கண்ணகியின் மெல்லிய
அடிகள் கற்களையுடைய சூரநெய்யைக் கடத்தற்கும் வன்மையுடை
யானவோ' என்று கொடியகாட்டில் நடத்துவந்ததற் கிங்கி
"எம்முது குரவர் என்னுற்றனர்கொல்? மாயங்கொல்லோ வல்லினை
கொல்லோ? மாணுங் கலங்கி யாவது மறியேன்; வினரோடும்
பாத்தோடுங்கூடி நல்லொழுக்கத்தை யிழந்த எனக்குத் திக்கதி
யன்றி நற்கதியுண்டாமோ? அதுவேயுமன்றி இருமுது குரவர்க்கு
ஏவல் செய்தலுந் தப்பினேன்; இளமையிலேயே பேரறிவுடைய
ளாய் கிணக்கும் சிறுமை செய்தேன்; இவ்வொழுக்கம் வழு
வென்பதும் பார்த்திலேன்; சீரோ இங்கே வருவதற்கு எழுக
வென்ற வளவில் எழுந்தாய்" என்றிங்ஙனம் இரங்கிக் கூறினான்.
இவ்வார்த்தைகளைக் கேட்டுக் கண்ணகி கூறும் பொருண்மொழி
களோ அவளுடைய உயரிய பண்புகளனைத்தையும் உள்ளங்கை
நெல்லிக்கனிபோல் விளக்கச் செய்கின்றன. அவை:

“அறவோர்க் களித்தலு மந்தனா றோம்பலும்
அறவோர்க் கெடுத்தலும் நொல்லோர் சிறப்பின்
விருந்தெதிர் கோடலும் இழந்த என்னை நும்
பெருமகள் தன்னொடும் பெரும்பெயர்ச் தலைத்தாள்
மன்பெருஞ் சிறப்பின் மாநிலிக் கிழவன்
முந்தை நிலவா முனிவிகந் தனனா
அன்புளஞ் சிறந்தாங் கருண்மொழி யானே இ

எற்பா ராட்ட யானகத் தொளித்த
 நோயுந் துன்பமும் நொடிவது போலும்என்
 வாயின் முறுவற்கண் உள்ளாகம் வருந்தப்
 போற்றா வொழுக்கம் புரிந்தீர் யாவதும்
 மாற்றா வுள்ள வாழ்க்கையே அதனின்
 ஏற்றெழுந் தன்ன யான்."

என்பன. இதற்குமுன் கண்ணகி கோவலனிடம் பேசிய வார்த்தையாக அறியக்கிடப்பன, அவன் மாதவிமேல் வெறுப்புற்று வந்து இரங்கிக் கூறிய காலையில் 'சிலம்புன கொள்ளும்' எனக் கூறியதும், காவிரிப்பூம் பட்டினத்திலிருந்து வழிக்கொண்டு ஒரு காத தூரம் வந்தவளவில் 'மதுரை மூதூர் யாது' என வினாவினதுமே யாகும். கணவன் தன்னைப் பிரிந்து மாதவியை மருவியிருந்தமை குறித்தாதல், அதனால் தன் வாழ்க்கைக் குண்டாகிய முட்டுப்பாடு முதலியன குறித்தாதல் ஒரு வார்த்தையேனும் கூற்றற்றலன். இப்பொழுதுதான் அவைகளைக் குறித்துப் பேசுதற்கு ஓர் செவ்வி வாய்த்தது. கோவலன் தான் நல்லொழுக்கந் துறந்ததும், தனக்குத் துன்ப மிழத்ததும் முதலியவற்றைக் கூறியதுடன், அவனுடைய தாய் தந்தையரைப்பற்றியும் நினைக்குமாறு செய்தான். இந்த நிலைமையில், தன்னை அருகழைத்து அணைத்துக்கொண்டிருக்கிற கணவன் முன்பு கண்ணகி யாதும் உரையாடாது எங்கனம் வாய்வாளாமை மேற்கொண் டிருந்ததல் கூடும்? கணவனுடன் சில சொற்கள் பேசுவது அவளுக்குக் கடப்பாடாயிற்று. இங்கே தன் கணவனால் குறிப்பிடப்பெற்ற தன் வாழ்க்கையைப்பற்றியன்றி வேறு தான் பேசுதற்கு யாவை யுள்? அன்றியும் தன் கணவன் கூறியவற்றிற்கு மறுமொழி யொன்றுங் கூறுகிருப்பது இயற்கையன்றே? இங்கே தன் வாழ்க்கையைப் பற்றி யாது கூறுவது? கணவன் யாதும் பிறழை செய்தலன் என்று கூறி அவனைத் தேற்றுவதா? அங்ஙனமாயின் அதுகிறதும் உண்மையொடு பொருந்தியதன்று. கணவன் செய்தது பிழையென்றும், அதனால் தனக்குண்டாய் துன்பம் பெரிதென்றும் கூறுவதா? தான்செய்த தவற்றினை யுணர்ந்து இரங்கிக் கூறுகின்ற தன் ஆருயிர்க் காதலன் முன்பு, அவன் தன்

விபத்திவழிபல்லா மிழந்து கிறையடிபற்றிக்குக்கும் இந்நிலைமையில் தான் அங்கனம் கூறுவது பொருள் அவதன்மே. மற்ற்ம், கணவன் இன்புறத் தான் எவ்வகைத் தன்பமும் உழக்கத்திற் றுருப்பட் டிருக்கும் கற்புடை மகள் எங்கனம் கணவனொன்றோ தன் தன் பத்திதப் பெரிதாகக் கூறி அவனுக்கு மேலும் தன்பம் விளை விப்பான்? ஆக, இப்பொழுது கண்ணாகி கூறுவன உண்மைக்கு மாறாகமலும், சமயம் கொத்துழி கணவன் தன் பிழையை உண ரும்படி செய்ய அவனைத் திருத்தவேண்டிய தன் கடமைக்கும் கற்றிற்கும் பொருந்தவும், கணவனு இன்னொமை மிகுதற்கேது வாகமலுமுள்ள இரண்டு செய்திகளாம். ஒன்று தன் கணவனது பொற்ற பொழுக்கத்தால் தான் அற்றவேண்டிய மனைபறமாகிய கடப்பாடு ஆற்றப்படாமை. மற்றொன்று தன் மாமன் மாமி களுக்கு உண்டாகிய வருத்தம்.

(தொடரும்)

ஓர் ஐயமறுப்பு

[கோயமுத்தூர், அ. கந்தசாமி பிள்ளை]

ஐயமாவது—பலதலையாய உணர்வு; இதுவோ, அதுவோ, என்று ஒரு பொருளில் ஐயம் திகழும்பொழுது, ஒரு சிறப்புத் தன்மை பற்றிக்கொடாக ஒரு தலை துணிக்து உண்மை யுணரப் படும்.

கன்னுலின் ஆசிரியாகிய பவண நந்தியாரைத் தன்னிடத் தவராகக் கொற்று மண்டல சககம கூறும்; தோண்டைமண்டல சதகமும் அவ்வாதே கூறும், ஆதலின், பவண நந்தியார் கொங்கு நாட்டினரோ? தொண்டை நாட்டினரோ? வென்னும் ஐயம் திகழ்கிறது. அச் சதகப் பாடல்களாவன:—

“கங்கக் குடிக் குளசக்கன் னுட்க் கனிந்துபுகல்

துங்கப் பவணம் பவணந்தி மாமுனி தோன்றிவளர்

கொங்கிற் குடும்ப தனிலாந் தாத குருவினங்கும்

மங்குற் பொதிற்சன காபுர முங்கொங்கு மண்டலமே.” (47)

தன்னூர்ச் சனகையிற் சன்மதி மாமுனி தந்தமைந்தன்
சன்னு லுரைத்த பவணந்திமாமுனி நற்பதியும்
சின்ன லுரைத்த குறவி பண்டிதன் சொப்பதியும்
மன்னுபுத் திருவன்னிநின் னை தொண்டை மண்டலமே. ()

என்பனவாம்.

இப்பாடல்களால் மேற்கூறியவாய் நிகழும் ஸபதின் நீங்க
ஒரு தலை துணிநற்குப் பற்றுக் கேடான ஆகாரம் வேறு காண்க
லேம்; எனினும், இப்பாடல்களில் அமைந்து நிற்கும் சில சொற்
றொடர்களே அவ்வவயத்தை நிற்கும் தன்மையவையாய் இருக்
கின்றன.

இது, அப்பாடல்களை இரண்டொருமுறை யூன்றிப் படிப்ப
தினாலும் தோன்றக் கூடியதே.

ஒருவருக்குத் தாம் பிறந்து வளர்ந்த ஊர், தம்மூர் ஆகும்.
அல்லது, பிறந்து வளர்ந்த ஊர் வேறாயிருந்து, அவர் வாழ்ந்து
வரும் ஊரும் தம்மூர் எனத் தக்கதே. அதனின், பவண நந்தி
யாருக்குக், கொங்குநாடு, தொண்டைநாடு என்னும் இரண்டில்,
ஒன்று, பிறந்தவளர்ந்த நாடாகவும், மற்றொன்று, தாம்வாழ்ந்து
வந்த நாடாகவும் கொள்ளப்படும்.

இக்கருத்தைத்தரும் சொற்கள் அப்பாடல்களில் அமைந்து
நிற்பதைக் கவனிப்போம் —

தொண்டை மண்டல சதகத்தில், “தன்னூர்ச் சனகையிற்
சன்மதி மாமுனி தந்தமைந்தன்...பவணந்தி” என்ற சொற்றொட
ரும், “பவணந்தி மாமுனி நற்பதியும்.....தொண்டைமண்டலம்”
என்ற சொற்றொடரும் இங்குப் பற்றுக்கோடாக இருக்கின்றன.
அவற்றுள் முதலது, ‘சன்மதி முனிவருக்குத் தன்னூராகிய சன
கையிற் பிறந்தவர் பவணந்தி’ என்னும் கருத்தினது. இன்னுள்ள
“தன்னூர்ச்சனகை” என்னுந் தொடர் சன்மதி முனிவரது ஊர்
வேறு என்றும், அவ்வூர் இத்தொண்டை நாட்டைச் சார்ந்த
தன்றென்றும் குறிப்பதாகிறது.

அடுத்த சொற்றொடர் ‘பவண நந்தியாருக்கு வாழ்ந்து வரந்
கேற்றதாயிருந்த ஊர் தொண்டை நாட்டினது’ என்னுங் கருத்தி
னது. இதிலுள்ள “நற்பதி” என்னுந் தொடர், வேறு நாட்டின
ராகிய அவர், யாதோ ஒரு காரணத்தினால் இந்நாட்டில் வாழ்ந்து
வா நேர்ந்தது என்று குறிப்பதாகிறது.

ஆகவே, தொண்டை மண்டல சதகத்தால் நாம் அறிவது,
பவணநந்தியார் வாழ்ந்து வந்தது அம் மண்டலத்தில் என்பதாம்.

எனவே, பவண நந்தியார் பிறந்து வளர்ந்தது கொங்கு மண்
டலத்தில் என்பது இனிது போதருகின்றது. இக்கருத்தைத்
தெளிவுறக் காட்டும் சொற்றொடர் கொங்கு மண்டல சதகத்தில்,
“பவணந்திமாமுனி தோன்றிவளர்.....சனகாபுரம் கொங்கு
மண்டலம்.....” என்பதாம். இச்சனகாபுரம் கொங்குநாட்டின்
உட்பிரிவில் இதன்பாற்படும் என்பதைத் தெளிவுறக் காட்டும்.
மற்றொரு சொற்றொடர் “குறும்புதனில்.....சனகாபுரம்
கொங்கு மண்டலம்” என்பதாம்.

எனவே, கொங்கு மண்டலத்தின் உள்நாடு இருபத்து நான்
கனுளொன்றாகிய குறும்பு நாட்டினைச் சார்ந்த சனகாபுரத்தில்
பிறந்து வளர்ந்து கலையின்று தமிழ்ப் புலமை நடாத்தியினங்கிய
ஆசிரியர் பவணநந்தியார் யாதாமொரு பொருட்டினுற்றொண்டை
நாடுசென்று வசித்து வருவாயினர் என்பது போதருகின்றது.

ஒருவர் தமக்கினிய தமது நாடுவிட்டுப் பிற நாடு போவது,
கல்வி, செல்வம், ஆரோக்கியம், உற்றார்க்குதவல் என்னும் இவற்
றில் ஒன்றுபற்றி நேர்வதாம்.

தன் கண், ஒரு தமிழ்ச் சங்கம், கொங்கு வேள் மாக்கரை,
சிலப்பதிகாராவார, சில இலக்கணநூல் ஆதிய இவற்றைத் தொ
ற்றுவந்ததும், இன்றளவும் தமிழ்ப் புலவரைப் பெரிதும் போற்றி
வருவதும் ஆரோக்கியத்து கிலக்களமாகி யிருப்பதுமாகிய இக்
கொங்கு நாட்டினிட்டு ஆசிரியர் பவணநந்தியார் பிற்தொரு
நாடு சோக் காரணமில்லை. பின், உற்றார்க்குதவல் என்னும் ஒன்று
பற்றி இன்றியமையாத தன்மையால் தம் நாடு நீங்கிக் தொன்
டை நாட்டிற் சில காலம் வாழ்ந்து வந்தவராவர், என்பதே

பொருத்த முடைந்தாம். இதுபற்றிப், நிற்காவித்தொர் இவ்வா
யிற்காட்டி நானொன்று கூற, அங்கொண்டு நடுத்திரக்காரர்கள் அவ்
வாறு கூறலும் வழக்கே யாமென்க.

இக்கொங்குமண்டல சதகத்தில் “கொங்கிற் குறும்புதனில்”
என்னும் தொடர் எங்களை வாழ்விக்க ஆவதறித்தருளிய பெரு
மான் அடிகளாகிய சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகளின் வாய்மையப்
பொன்னேபோற் போற்றியது என்ப ஏம் இங்கு அறியத்தக்கது.
அது,

“கொங்கிற் குறும்பிற் குரக்குத் தவியாய் குழகா குற்றாலா
மங்குற் திரிவாய் வானோர் தலைவா வாய்பூர்மணவானா
சங்கக் குழாயார் செவியா அழகா அனியா அனலேந்தி
கங்குற் புறங்காட் டாட யடியார் கல்கையோயாயே”

(ஊர்த்தொகை—2)

என்னும் தமிழ் மறையிற் கண்டதாம். இவற்றால், இரண்டு நூல்
களில் கூறிய ஒரு பொருளை, ஐயத்தின் நீக்கித் தெளிதல் பெறு
தும்.

முற்றிற் ற

வண்ணாரப் பெரியாண்டி

[வேலூர் க. ப. சந்தோஷம் B.A. L.T.]

பெரியாண்டி என்ற பெயர்கொண்ட வண்ணானொருவனிருத்
கின்றான். இவன் வண்ணார்கட்கெல்லாம் முத்தவனாதலாலும்
அழுக்கை நீக்குவதில் இணையற்றவனாதலாலும் பெரியாண்டி
எனப் பெயர் கொண்டான். இவன் பலவிடங்களிலும் வாழ்ந்து
பலவகை யழுக்குகளின் தன்மையையுணர்ந்து தனது நோக்கி
னாலேயே அழுக்கைப் போக்கவல்லவனாய் விளங்குகின்றான்.
குடியில் வண்ணாபிணம் இவனைக்கண்டு பேசுநிலைவர்க்கு
மரிது. தன்மீது உண்மையான அன்புடையவனா இவ்வண்ணா
ரப்பெருமகன் எவ்வனமாகவே அறிந்து அவர்களை மாற்றிய
தன்னிடமழைத்துப் பேசுகின்றானும். வேதெவ்வாயும் அவன்

தன்னை யணுகவொட்டான். வெட்டவேளி வெளுப்பானென்று இவனுக்கு மற்றொரு பெயர் வழங்குவதாகச்சிலர் கூறுகின்றனர். இவனைக் காணவேண்டுமென்று நெடுநாள் மிகவும் விரும்பிய நன்பனொருவர் பலவகையினும் வருத்திமுயன்று அவனுறை விடாந்தை நெருங்கியபோது, இந்த வண்ணாப்பெருமகனுடைய வலலாளர்கள் அவர் முன்வந்து “உமக்குத்துணி வெளுக்கும் வண்ணாளை எற்றாடி உணராத நீர் எமது தலைவனை வந்து எங்கனங் காணக்கூடும்?” என்று கூறினர். இதைக் கேட்ட நண்பர் உளந்தளர்ந்து “உங்கள் தலைவனைக் காணவேண்டு மென்று பண்ணா மிகவும் வருத்தி நடந்து இங்கு வந்தேன். விநாயகவந்த என்னைத் திரும்பிப் போகச் சொல்வது தகுமா?” என்றிகேட்க, வலலாளர்கள் சிறிதும் இரக்கமற்றவராய் “பெரி யானாடி கட்டளைபை மீறி நடக்க எவராலுமாகாது. நீர் திரும் பாவடிந் திங்குநேரும்” என்றனரத்தனர். நெஞ்சுபுண்ணாகிய எமது நண்பர் சென்றவழியே மீண்டு வண்ணார்களின் பழக்க வழக்கங்களை ஊன்றி ஆராய்ந்து பார்த்துத் தாமறிந்தவற்றைப் பின்வருமாறு எமக்குத் தெரிவித்தனர்.

அழுக்கேத்தல்

அழுக்கெடுப்பது வண்ணுன்தொழில். இது இருவகைப் படும்; அழுக்குத்துணிகளை வீடுவீடாய்ச் சென்று சேர்ப்பது ஒன்று; துணிகளிலுள்ள அழுக்கை நீக்கித் தூய்மை செய்தல் மற்றொன்று. இவ்விரண்டில் முதலது அவ்வளவு சிருடைய தன்று; இரண்டாவதோ சாலவுஞ் சிறப்புடையது. முதலாவது கூறியது இழிதொழில்; இரண்டாவது குறித்தது நற்றொழில். இவ்விரு தொழிலையும் ஒருங்கே செய்யும் வண்ணுன் குன்றிமணி யைப்போல் முற்புறம் கருமையும் பிற்புறம் செம்மையும் வாய்ந் தவன். குன்றிமணியில் கருமை குறிது, செம்மை பெரிது; வண் ணுன் தொழில் குற்றத்திறந்தும் குணம்பெருகியும் உளது. தழீங்கடலின் ஆழத்தையும் அகலத்தையும் அளவிட்டறிந்த நிறைமொழி வள்ளலாகிய வள்ளுவர் பொசித்தறவிகளைப்பற்றிப் பேசுமிடத்து,

“புறங்குன்றி கண்டனைய ரோன மகங்குன்றி

முக்கிற் சரியா ருடைத்து.”

(கூடாவொழுக்கம்)

என்றார். இதில் குன்றிமணியைப் போலித் துறவிகட்கு ஓர்விட
டிருக்கிறது. இதனால் வண்ணானையும் போலித் துறவிகட்கு ஓர்விட
லாகாது. வண்ணானைப்பற்றி வள்ளுவர் பேசியிருப்பாராயின்
மேற்கண்டவாறு அவர் புகழ்ந்திருப்பாரென்பது நிண்ணம்.
திருவள்ளுவரும் ஒருவண்ணானென்ற உண்மையைப் பலர் இன்று
மறிந்திலர். அது பின்னால் விளக்கப்படும்.

ஆடையாளம் போட்டிருக்கவும் ஒருவர் துணியையெடுத்துத் து
மற்றொருவர்க்குக் கொடுத்து ஊதியமும் உதையும் வண்ணான்
பெறுவதுமுண்டு. பலர்க்குப் பயன்படக் கூடிய ஒன்றை துரு
வனே யணிந்து இன்ப துகர்வது தவறெனக் கருதி கண்ணிற்
கணிய ஆடைகள் தன் கைவரும்போது ஒன்றிரண்டை வண்
னான் பிறர்க்களித்துப் பெருங் களிப்பெய்துவான். இதில் தவ
றென்ன விருக்கிறது? ‘ஆடையிழந்தவன் கைபோல உதவுவதே
நட்பு’ என்றார் பேரியோர். ஆடை யிழந்தவன் கையையிட
அதிக நன்றாய் வண்ணானுடைய கை ஆடையில்லார்க்கு உதவி
செய்ய முந்துவதால் அவன்மீது குறை கூறுபவர் ஈரமில்லா
நெஞ்சமுடையவரே யாவர். தான் வெறுத்த வெறுப்பு நன்றோ
அன்றோ என்று ஐயம் வண்ணானுள்ளத்தில் சிறுபான்மை நிகழ்
வதுண்டு. அப்போதவன் தனது ஐயத்தைத் தீர்த்துக்கொள்
ளும் பொருட்டு உயர்ந்த உடைகளைத் தானே யணிந்து பார்ப்
பான். இதை பறியாத பலர் அவன்மீது அவதூறு கூறுவது
முண்டு.

தப்பிப் பிழைத்தல்

இது சிறப்பாய் வண்ணானுடைய வேலை. ஆடைகளைத்
தப்புவதனால் அவன் பிழைக்கிறான். உயிர் வாழ்வதற்கென்று
மக்களால் அமைக்கப்பட்ட குற்றமற்ற பலதுறைகளில் வண்ணான்
துறையுமொன்று. தப்பான வழிகளிலிறங்கி பொருள் தேடுவ
தைக் காட்டிலும் தப்புத் தொழிலில் கின்று ஊதியம் பெறுவது
நன்றென்பதை யார் தான் ஓப்பார்? இழுக்குள்ள தொழில்
செய்து இல்வாழ்வார் தம்மினும் அழுக்கறுத்து நாட்கழிக்கும்

வண்ணான் சிறந்தவனெ டாவான். தொழுது உண்பதைவிட
உழுது உண்பது இனிது என்றுள் ஓளவை; பிழைசெய்து
பிழைப்பதைவிட தப்பிப் பிழைத்தல் இனிதென் றுரைக்கிறான்
வண்ணான். சட்டங்களைமீறி கடப்போர் பலர் ஓடி ஒளித்தும்
வடிவம் மாறியும் துரைத்தனந்நார் கைக்குத் தப்பிப் பிழைக்
கிறார்கள். இங்ஙனம் தப்பிப் பிழைக்கும் காணமில்லா விணரை
வண்ணானைச் சேர்ப்பது பெருங் குற்றமாகும். தப்புச்செய்து
தப்பும் மக்களை பிழையின்றிப் பிழைக்கும் வண்ணானோடு சேர்ப்
பது பெருங் குற்றமாகும். தப்புச் செய்து தப்பும் மக்களை
பிழையின்றிப் பிழைக்கும் வண்ணானோடு சேர்ப்பது தகுமா?
வைபகமெல்லாம் வண்ணானிடம் சுற்றுகொள்ள வேண்டிய
பாடமொன்றுண்டு. மக்களுக்கு வருந் திமைகள் எண்ணில.
இடைபூசுகளும் இக்கட்டுகளும் இடையறுது அவர்களைத்
தொடர்கின்றன. எக்கங்களும் எண்ணங்களும் எந்நொழும் அவர்
களை வாட்டுகின்றன. துன்பமுந் தொல்லை மவர்களை வருத்து
கின்றன. என்ன செய்வார் ஏழை மக்கள்? “தப்பிப் பிழைப்ப
தெங்ஙனம்?” என வாடுகின்றார்கள். “தப்பிப் பிழையுங்கள்”
என்கிறான் வண்ணான்.

(தொடரும்)

குரோதன வருஷம் மகாசிவராத்திரி நிர்ணயம்

[திருவாவடுதுறை இ. மு. சுப்பிரமணிய பிள்ளை]

மகாசிவராத்திரி உத்தமோத்தமமான சிவவிரதம். இவ்
விதத்தில் உபவாசம், விழித்திருத்தல், சிவபூசை இம்முன்றும்
முக்கியம். இது முறைப்படி அனுட்டித்தவர்களுக்கு அளவற்ற
பயன்தரும் பெருமையுடையது.

மாசி மாதத்தில் கிருஷ்ண பக் கம் சுதுர்த்தசியில் மகாசிவ
ராத்திரி அனுட்டிக்கத் தக்கது. நியோதசி தேவி வடிவமும்,
சுதுர்த்தசி சிவ வடிவமும் அவதால் நடுநிசியில் சுதுர்த்தசியும்
முன்னித் நியோதசியும் இருந்தால் உத்தமம். அற்பம் நிர

போதகியும் மற்றது சகலத்தக்கியும், அல்லது அநிகம் நியோதகியும் அற்பம் சகலத்தக்கியுமாக இருந்தாலும், நான் முழுவதும் சகலத்தக்கியிருந்து அருணோதயத்தில் நியோதகி யிருந்தாலும் சிவராத்திரியோபாயம். அமாவாசை சந்திரச் சேர்ந்தாலும் மகா தேவனும். நியோதகி, சகலத்தக்கி, அமாவாசை மூன்றும் கூடும் நாளில் நியோதகி சகலத்தக்கி கூடினால் அதம் சிவராத்திரி. அனாத அநுட்டித்தால் அனோதாத்திரத்தால் சிவாக்கணியில் நூறு விரித்தி லுமஞ் செய்யவேண்டும்.

மகா சிவராத்திரி வீரதத்தின் இலக்கணம் இவ்வாறிருக்க இக்குபோதன ஹஸ்தத்தில் இச்சிவனிரதம் ஸாதமீ 29௨ என்று சில பஞ்சாங்கங்கள் குறித்திருக்கின்றன. அவை நிருக்ஷெல்வேலி நிரு. வெங்கட குருநாத சாஸ்திரிகணித்ததும், மருத்தவக்ருதி நிரு. சாமிநாத ஜோதிஷர் கணித்ததும், நிரு. C. G. ராஜன் கணித்த அனந்தபோதினிப் பஞ்சாங்கமும் முதலியன. நாமோ நம்முடைய 'சைவப் பஞ்சாங்கத்தில்' இவ்விரதம் மாகிமீ 29௨ என்று குறித்திருக்கிறோம். நம்மைப்போலவே பருத்தித் துறை நிரு. சுப்பிரமணிய சாஸ்திரி கணிக்கும் மாழப்பாணம் பஞ்சாங்கம், நிரு. சிங்கரா சுப்பிரமணிய சாஸ்திரி கணிக்கும் ஆற்காடு சர்வ முகூர்த்தப் பஞ்சாங்கம், நிரு. கொண்டப்பங்கார் கணிக் தும் இராமநாதபுரம் பஞ்சாங்கம், நிரு. கூடலிங்கம் பிள்ளை கணிக்கும் மதுரைப் பஞ்சாங்கம், நிருச்செந்தூர்ப் பஞ்சாங்கம் முதலியவைகளில் மாகிமாதம் 29-ந்தேதியே சிவராத்திரி என்று குறித் தள்ளன. சாஸ்திரப்படி மாகிமீ தான் சிவராத்திரி வீரதம் அநுட்டித்தவேண்டும்; ஸாதமாதங் கூடாது. மாகிமாதம் 29௨ நியோதகி 21-4-வரையாம்; அதன்மேல் அன்று முழுவ தும் சகலத்தக்கியே, அதனின் இதுவே சிவராத்திரி வீரதம் அநுட்டித்த வேண்டிய உத்தமமான காலம். ஸாதமீ 29௨யில் சகலத் தகி ௦0—3௪ வரைதான்; அதன்மேல் அமாவாசையாம். அத லின், அன்று மாதமே புரண்டிருப்பதோடு அமாவாசை சம்பந்த மும் இருத்தவினாலே அன்று இவ் வீரதத்தை அடித்தால் பெருங் பாவமாம். இவ் அண்மைகளை யெடுத்துக் காட்டும் நிர்ணய வசனங்களை இனி ஆராய்வாம்.

(1) காரணாகமம்—“சூர்ப்பங்கதே பகிநரி, பசேஷ சக்லே தரோ கபேபி நியோதகி சாராயுத்த சதூர்த்தந்த்யாம் மகாநிகி.” இதன் பொருள் வருமாறு— “சூர்ப்பாகியில் சூர்பன் வந்த மாதத்தில் கிருஷ்ண பசுஷத்தில் நியோதகியோடு கூடிய சதூர்த்தந்தியில் மகாநிகி.”

(2) காமிகம்—“சூர்ப்பங்கதே திவாநாதே கிருஷ்ணையா நு சதூர்த்தகி.” இதன் பொருள் “சூர்ப்பாகியாகிய கிருஷ்ண பசுஷம் சதூர்த்தகி.”

(3) சிந்தியம்—“சௌர பசேஷ மாகமாசே கிருஷ்ண பசேஷ சதூர்த்தகி, தவ்யாம் நியோதகி யுக்தாம் சிவாநந்திரி விரதம் சரேத்.” இதன் பொருள் “சௌரமான பசுஷத்தில் மாசி மாதம் கிருஷ்ணபசுஷம் நியோதகியோடு கூடிய சதூர்த்தகியில் சிவாநந்திரி விரதத்தை யதுட்டிப்பானாக.”

(4) சிந்தியவிகவசாதாக்கியம்—“ஸ்தாபனம் புரோஷணம் சிஷா சிவாநந்திரி சிரோத்சவம் ரௌர மானே ஷீ கந்த்வயம் சாந்நிர மானே பவிந்ரகம்.” இதன் பொருள் “ஸ்தாபனம், புரோஷணம், சிஷா, சிவாநந்திரி, சிரோத்சவம் இவைகள் சௌர மாதங்களில் செய்யத்தக்கன. சாந்நிர மாதத்தில் பவிந்நிரோத்சவம்.”

(5) சிந்தியம்—“ஸௌர மானே விரதம் சூர்பாத் சாந்நிர மானே நகாரயேத்.” இதன்பொருள் “சௌரமானத்தில் விரதத்தைச் செய்க. சாந்நிரமானத்தில் செய்யாதொழிக.”

(6) புரோத கீதம்—“யதாசூர்ப கதஸ்கூர ஸமா ஸோமாக சம்சஞ்.” இதன்பொருள் “சூர்ப்பத்தில் சூர்பன் வந்தமாதம் மாசி பென்ற பெயருடையது.”

(7) காமிகம்—“ஹிந்வ நியோதகி மிஸ்தாம் தர்ஸயுக்தாம் பிரசூர்வதே, சாராந்நிரிப்பயதா பும்ஸாம் கிருபஸ்ய சலனம் பவேத்.” இதன்பொருள் “நியோதகியோடு கூடியதை விடுந்து அமாவாஸியோடு கூடியதை அதுட்டித்தால் அந்தச் சிவாநந்திரி புருஷர்களுக்குப் பயத்ததைத் தரும். அசருக்குக் கெடுந் யுண்டாம்.”

(8) சந்தானம்--“கலாமாத்திரம் கிரீணயி: கர்ம நாகினி.” இதன் பொருள் “கலாமாத்திரம் அமாவாசையோடு கூடினால் அந்த ராத்திரி புண்ணிய கருமத்தை நிராக்ஞ் செய்யும்.”

இதனாலும் எந்ந் தக்காட்டிய ஆகமப் பிரமாணங்களால் சிரிசங்களைச் சொசரமானத்தில் நான் அதுட்டிக்க வேண்டும் என்றும், சாந்திராமனத்தில் அதுட்டித்தல் பெருங்குற்ற மென்றும், சூரியன் சூம்பத்தில் வரும் மாதமே மாகம், மாகி என்று பெயர் பெறும் என்றும், அமாவாசையோடு கூடினதினத்தில் சிவராத்திரி சிரித்தந்தையாட்டித்தல் மலிதர்கள் மிகுந்த கேடுகளை மடைவார்கள் அந்னால் அரசர்களுக்கும் பெருங்கேடுகள் உண்டாகும் என்றும், அந்னால் இக் குரோதனஸ்ருஷ்-ல் நைமீ-ல் சிலர் கூறுகிறாடி சிவராத்திரி விதம் அதுட்டித்தல் கூடாதென்றும், நைமீ-ல் உலக சந்திசை அமாவாசையோடும் சம்பந்தப் பட்டிருப்பதால் அன்று ராஜசிவராத்திரி நவர்கள் தம் நலம் பேணுபவர்கள் ஒருவரும் சிவராத்திரி விதம் கொள்ளக்கூடாதென்றும் அறிகிறோம்.

சௌரமாமும் சாந்திராமமும் ஒன்றே. எவ்வாறென்றால் சும்பராசியில் சூரியன் வருகிற மாதமே சும்பராசியென்றும் மாகிபென்றும் மாகமென்றும் பெயர் பெறும். இனி சாந்திராமனப்படியும் அமரகோசம் லிங்காபட்டிய சிவாக்ரானத்தில் “மகா க்ஷத்திரி யுத்தா பூர்ணிமாமாகி அஸ்பின் இதிராக: என்று வரும் மாகமாத இலக்கணத்தை ஆராய்வாம். இதன் பொருள் “மகா க்ஷத்திரத்துடன் கூடின பெளர்ணிமை இதனிடத்தினிருக்கிறது. அந்னால் இது மாக மாகமெனப்படும்.” அதாவது சந்திரன் பூர்ண கலகஸ்ருடன் மக க்ஷத்திரத்தில் வரும் மாதமே மாகமெனப்படும். சும்பராசியில் சூரியனிருக்கும் மாதத்தில்தான் மக க்ஷத்திரத்தில் பெளர்ணிமை வரும். நிகழும் குரோதனஸ்ருஷும் மாகி மகத்தில் பெளர்ணிமை வருகிறது காண்க. இதனால் சௌரமான மெனப்பதம் சும்பரவியும் சாந்திராமன மெனப்படும் மாகமும் ஒன்றே. இவ்வுண்மைக்கு மாறாகச் சிலர் பிற்காலத்தில் வளர்ப்பிறைப் பிரதமை முதல் அமாவாசை முடியவுள்ளது ஒரு மாதமென்றும் ஒவ்வொரு மாதத்திலும்வரும்

முதல் அமாவாசையோடு தங்கள் மாதம் முடியுமென்றும் கொண்டு அம் மாதத்தில் விரதங்களை அதுட்டிக்கத் தொடங்குவர். இவைகள்தான் சாந்திரமான மாதங்களென்கின்றனர். செளர மாதப் பெயர்களை நிரித்து இச்சாந்திர மாதங்களுக்கு இடப் பட்டிருக்கை. இதற்குச்சன்று என்னையெனில் இப்போதும் உரிய செளர மாதங்களில் முடியாமல் அதன்முன் செளரமாதத்தில் முடிகிற இச்சாந்திர மாதம் அநிமாதமென்று தள்ளப்படுகிறது. அதாவது அது பெர்ப்பான மாதம். உண்மையான சாந்திர மாதமென்பது அப்பேர்க்குரிய செளர மாதத்தின் சம்பந்தமடைவதுதான். பெர்ப் மாதம் செளர மாதத்தில் இல்லை. இதனால் ஸூர காரியல் சாந்திரமாத மென்னும் இவை செளர மாதத்தின் பேர்கொண்ட மாதமாகின்றன. “பேர் கொண்ட பார்ப்பான் பிரான் தன்னை அர்ச்சிக்கில் உலகுக்குப் பல கெடுதிகள் வரும்” என்ற திருமுலர் அருளிப்பது போலவே, இப் பேர்கொண்ட மாதத்தில் விரதங்களை அதுட்டித்தால் பல பெருங் கேடுகள் உண்டாகும். இவ்வாற்தயே “ஸர்வேஷாம் செளரமாநகம், பார்த்தே காலய பேஷ்வேஷீ செளரமானே நகராயேத் செளரமானம் விஹாயாத சாந்திராதிபி: க்ருதித்யநி ஆயு ஸ்ரீ புத்ராசஞ் சதங்கம் சிஷ்பலம் பவேத்,” (இதன் பொருள் செளரமானத்தை விடுத்து சாந்திரமானத்தில் விரதங்களை அதுட்டிப்பவர்களுக்கு ஆயுள், செல்வம், குடும்பம் இவை நாசமாம்) என்னும் இவ்வொன்ற ஆகம வசனங்கள் தோன்றின. உண்மைக்கு மாறான இச் சாந்திரமானிகளுக்கும் ஆகமம் விநியமைக்கின்றது. அது வருமாறு:—

காமிகாகமம்—“மகாஸ்தேசவிதரி மாக ஸ்நானம் சமாசரேத், மாகஸ்நான விரதாந்தேச சிவாத்திரி சமாசரேத் | ததாப்பத்ர விசேஷோஸ்தி மாகாந்தம் மகரேயநி புனஸ்திரும் சதுநினம் லக்ய மாகஸ்நானம் சமாசரேத் | அந்தே கிருஷ்ண சதுர்த்தஸ் யாப் சிவாத்திரி விரதம் சரேத் | விவாஹாதேனாச அபகத புஷ்ய பஸ்யேவ மகா கத மாகஸ்ய சிஷேதஸ் மாணாது மகாகத மாக கிருஷ்ண சதுர்த்தசி நிபாஜ்யா கும்பகத மாக கிருஷ்ண சதுர்த் தஸ்யேவ கிராஜ்யா.” இதன் பொருள் வருமாறு: மகாதத்தில்

சூரியனிருக்கும் பெயழுந்து (உதமாதத்திற்) மாக ஸ்தானம் செய்
வாயாக. மாக ஸ்தான விரத முடிவில் சிவராத்திரியை அதுட்டிப்
பாயாக. | அநிலும் விசேஷமுளது. மகர சிவாகிய உதமாதத்
தில் சாந்திராமானமாகம் (மாகி) முடிவடைந்து விடுமேயானால்,
மறுபடியும் முப்பது நாள் மாக ஸ்தானம் செய்க. | (அப்படிச்
செய்தபின்) கடைசியில் கிருஷ்ண பக்ஷ சதுர்த்தசியில் சிவராத்
திரி விரதம் அதுட்டிப்பாயாக. விவாக முதலிபதில் மார்ச்சியில்
வரும் உதமாதம்போல உதயில்வரும் மாகி (சிவராத்திரிக்கு)
நிக்கப்படுவதால், உதயில்வரும் மாகி மாக கிருஷ்ண சதுர்த்தசி
நிக்கத்தக்கது. மாகியில் வரும் கிருஷ்ண சதுர்த்தசியே கொள்
ளத்தக்கது.

இனி இச்சாந்திரமானிகளின் பிரமாண ஹஸ்களாகிய
சுமார்த்த விரதகுடாமணியும் வைத்தியநாத தீக்ஷிதீயமும் யாது
கூறுகின்றன என்பதைப் பார்ப்போம்.

சுமார்த்த விரதகுடாமணி—“அமாந்தமானே ந மாககிருஷ்ண
சதுர்த்தஸ்யாம் மகாசிவராத்திரி விரத: | மாக கிருஷ்ணத்வஞ் சாத்
ராமாந்த மாஸ பரத்வேந அநாதேயவ சதுர்த்தஸ்யாந்து கிருஷ்
ணயாம் பால்குனே சிவபூஜநம். | மஹநாமயி பாபானாம் நிருஷ்
டாவை நிஷ்கருதி: புநந நிருஷ்டா குருவதாம் பும்சாம் குருயுக்
தாம் திதிம் சிவரம்.” இதன்பொருள் “அமாவாசை யிற்றிலுள்ள
மாதத்தில் மாகமாக கிருஷ்ணபக்ஷ சதுர்த்தசியில் மகாசிவராத்
திரி விரதம் கூடாது. | மாக கிருஷ்ண சதுர்த்தசியும் இவண் அமா
வாசை யிற்றிலுள்ள மாக சம்பந்தம் பெறு. அதனாலேயே சாத்
திரமானப்படி மாகியில் வரும் பால்குன மாதத்தில் (உவர மாகி
மாதத்தில்) கிருஷ்ண சதுர்த்தசியில் சிவராத்திரி பூஜை. | முன்னர்
மகாபாவங்களுக்கும் பிராயச்சித்தம் காணப்பட்டது. அமா
வாசையோடு கூடிய சதுர்த்தசியில் சிவராத்திரி விரதம் அதுட்
டக்கடி புருட்களுக்குப் பிராயச்சித்தம் காணப்படவில்லை.

வைத்தியநாத தீக்ஷிதீயம்—“ஐயோபாகஸ்ய பிரசஸ்தத்
வாத் தஸ்மீயோபாகஸ்ய நிந்திதத்வாஸ்ய பூர்வேந்யுரோபோபவாச:”
இதன்பொருள் “நிரோபாதசிச் சேர்க்கை புகழப்படுவதாலும்

அமாவாசைப் போன்ற கருணைக்காரப்படுதாலும் முன் தினத்திலேயே உபவாசம்.”

மேலேகாட்டிய பிரமாணங்களின்படி நிகழும் குரோதனவ்ருத்தியை நாயர் 29உ இவ்வில் அமாவாசை வந்துவிடுகிறபடியினாலே அது அமர்ந்த மாதமாகவும் அமாவாசை சம்பந்தப்பட்ட நாளாகவும் இருக்கிறபடியினாலே அன்று சிவராத்திரி விரதம் கூடாது. மாகியர் 29உ. இகழிப்பதும் அமாவாசை சம்பந்தப்பட்டாமல் புதற்பதும் திரியோதகியோடு கூடிய சதுர்த்தசியாகிய பொய்ப்பு பால்குள மாதத்தில் நான் மகாசிவராத்திரி விரதம் அதுட்டிக்க வேண்டும். நாயர் 29உ அதுட்டிப்பதனால் ஏற்படும் மகாபாவத் திறஞ் பரிபாபச்சிந்தமே கிடையாது. என்னும் உண்மைகள் புலனாகின்றன. இதனால் முதலிலே காட்டிய ஆகமப்பிரமாணங்களுக்கும் பின்னர்க் காட்டிய சமார்த்த விரதகுடாமணி முதலிய சாந்திரமான நூற் பிரமாணங்களுக்கும் முான் சற்றும் காணப்படவில்லை. சாந்திரமானிகளுக்கு ஜோதிஷம்பற்றிச் சிறிது ரக்ஷேகம் தேவாந்ருவதாக வைத்துக்கொண்டாலும் இச்சிவராத்திரி விரதம் பார்த்த ஆத்மார்த்த சிவபூஜை சம்பந்தமா யிருப்பதால் சிவாகமத்தையே பிரமாணமாகக் கொண்டு அதுட்டிக்க வேண்டும். இவ்வுண்மையை மகுடாகமம் நன்கு கூறுகின்றது.

மகுடாகமம்—“யம்மிக்காலே விரோதோத்திர ஜோதிஷோக்தாகமோக்தயோகோ ஜோதிஷோக்தம் விஹாயைவ ஆகமோக்தம் சமாசரேத். பூஜைய யோகியச்சாஸ்திரம் தச்சாஸ்திரம்ஹி பிரதானகம்.” இதன்பொருள் “ஜோதிஷத்தின்க்கும் ஆகமத்தின்க்கும் விரோதம் உண்டாகும்பொழுது ஜோதிஷத்தையே நீக்கி ஆகம வரனத்தையே ஆசரிக்கவேண்டும். என்னெனில் பூஜை எந்த சாஸ்திரப்படி செய்யப்படுகிறதோ அந்த சாஸ்திரமல்லவா பிரதானம்.”

இக் குரோதனவ்ருத்திப் போலவே சென்ற பாரபவவ்ருத்தியும் நாயர் 29உ அமாவாசை சம்பந்தப்பட்டதினத்தில் சிவராத்திரி அதுட்டிக்க வேண்டுமென்று இப் போஷிச் சாந்திரமானிகள் கூற உண்மை பாராய்ச்சியில் பலந்த வாதம் நிகழ்ந்தது. அப்போது சுவாமி, விசுவநாத, சிவஞானயோகிகள் மிக முயன்று பல உண்மைகளை மேலேதராய்க்கு பல துணுதும் பிரசாங்கள் வெளியிட்ட

னர். அவர்கள் ஐதரீயில் சிவபத்திரி அழைத்தபடிப் போய்
கொடும் பாவம் என்ற உண்மையை நிலைநாட்டியபோது அக்
கருத்தை யதார்த்தமான ஸ்ரீலக்ஷ்மி நிருவாவதி துறை பண்டார சந்திரி
கள், ஸ்ரீலக்ஷ்மி தர்மபாம் பண்டார சந்திரிகள், ஸ்ரீலக்ஷ்மி குரியனார்
கோவில் பண்டார சந்திரிகள், போலம் நிருச்செங்கோடு அநி
சைவ சபையார், வெநாண்ப அநிசைவ சபையார், ஸ்ரீ காள
ஹஸ்தி அநிசைவ சபையார் முதலிய அகத்த ஞானாக்களுந்
தாண்டிரோத்தமாய் மாசி மாதத்தான் சிவராத்திரியென்று தீர்மா
னித்திருக்கிறார்கள். மேலும் அக் காலத்தில் நிருவாவதிதுறை
யாதினம் பண்டார சந்திரியாக இருந்த மகாசந்திரிதானம் ஸ்ரீலக்ஷ்மி
அம்பலவாண தேசிக முந்திகள் பாடம் கருணையோடும் சுவாமி.
விரூபாத. சிவஞானயோகிகளுக்கு பின்வரும் ஆகம வசனத்தை
எடுத்துத் தந்தருளி சிவராத்திரி விசுவம் மாசியீர் தான் என்பதை
நிச்சாரணம் செய்தருளினார்கள். அவ்வசனம் வருமாறு—
சிந்தியம் —

“சிம்மேஹது ரவிசம் பிரப்தே ரோகணி சகிதாஷ்டமி
ததாநி கணானம் கருத்வா சாசிநி ந. நருந்தா
சதோபேத நிணத்தேஹ சிவராத்திரி இநி நிச்சயம்.”

இதன்பொருள் “சிம்ம ராகியில் குரியன் அடைந்த கால
மாகிய ஆவணி மாதத்தில் ரோகணி நகராத்திரத்தோடு கூடிய
அஷ்டமி திதி தினமுதல் எண்ணி நூற்றெண்பத்து நாலாவது
(184) நாளின் கடைசியில் சிவராத்திரி யென்பது நிச்சயம்.” இக்
கணக்கின்படி. இக் குரோதனவஸந்திலும் சிவராத்திரியை நிச்ச
யிப்போம். இக் குரோதனவஸ ஆவணியீர் 26௨ அஷ்டமி
40—41, உரோகணி 6—17, ஆதலால் அந்முதல் எண்ணினால்
ஆவணியில் நாள் 6, புரட்டாசி 31, பூப்பசி 30, கார்த்திகை 29,
மார்கழி 30, தை 29, மாசி 29 : ஆக என் 184. மாசியீர் 29௨
தான் சிவராத்திரி யென்பது இந்தக் கணனத்தால் நிச்சயப்படு
கிறது. ஆதலால் இந்தக் கணனப்படி எந்த வருடத்திலும் சிவ
ராத்திரியைச் சுந்தேகமின்றித் தீர்மானிக்கலாம். (இநிலும் விசேட
விதி 184-ம் நாள் சதுர்த்தகி யில்லாவிடினுட்ப் பத்துநிக்குச் சென்
ருளும் மாசியின் சதுர்த்தகி தினத்தில் கொள்வதுதான் சரி.)

சென்ற பாரபவனூல் சிவராத்திரி மாசியீர் தான் என்பதை ஆதரித்த பெரியோர்களில் காஞ்சிகாமகோடி பீடாதிபதி கும்ப கோணம் ஸ்ரீசங்கராசாரிய சுவாமிகளும் ஒருவர். 1920ஆல் செப் தம்பர்மீர் 2-ல் வெள்ளிக்கிழமை மாலை 5 மணிக்கு மாபூரத்தில் ராஜாநீதாட்டத்தில் வைத்து சுவாமி. விருதை. சிவஞானயோகி களைத் தமிழ் வைத்தியம் பற்றிய பிரசங்கம் செய்யும்படி தாமே அழைப்புப்பற்றியாக விடுத்தும் கூடிய அம்மகாசபையில் தாமே தலைமை வகித்தும் பேசும்போது ஸ்ரீ சங்கராசாரிய சுவாமிகள் தாம் முன் பாரபவனூல் சிவராத்திரி மாசியீர் தான் என்ற விடுத்தியம்பி ஸ்ரீ யோகைகளை ஆதரித்தமையை நன்றாக விடுத்தும் பேசினார்கள். நம்முடைய “சைவப் பஞ்சாங்கம்” நோன்றிய முதல் வருடமாகிய சிந்தார்த்தினூத்திலே மாசியீர் 5ல் சிவராத்திரி வந்ததாக சாத்திரமானிகளாகிய சிலசமர்த்தந்தர்கள் அமா தோஷமடைந்ததாகிய 16ல் தான் சிவராத்திரி யென்றனர். அப்போது திருவாவடுதுறை யாதீனம் மகா சந்திதானம் ஸ்ரீலஸ்ரீ அம்பலவாண தேசிகமூர்த்திகள் கருணைகூர்த்து நம் “சைவப் பஞ்சாங்கத்தில்” கண்டபடி சிவராத்திரியை அதுட்டிக்க என்று பலவிடங்களுக்கும், பல பத்திரிகைகளுக்கும் தந்தியனுப்பி யருளினார்கள். நிகழும் குரோதனனூல் “அகில பாரத ஆதி சைவப் பிராமண மகா ஜனசபையார்” தீபாவலிப்பண்டிகையை ஐப்பசியீர் ல் தான் கொண்டாட வேண்டுமென்று தீர்மானித்தது போலவே சிவராத்திரியும் தைமீர் கூடாது மாசியீர் 29ல் தான் அதுட்டிக்கவேண்டு மென்று தீர்மானித்துப் பிரசுரஞ் செய்திருக்கிறார்கள்.

இதவரை அராய்த்த இக்கட்டுறையினால் தைமீர் 29ல் மாநமே புட்டாக இருப்பதோடு பிராயச்சித்தமற்ற மகாபாவ மென்று சொல்லும் அமா தோஷமும் அடைந்திருப்பதனால் சில பஞ்சாங்கங்களிற் கண்டபடி அன்று சிவராத்திரி அதுட்டிக்கக் கூடாதென்பதும், உத்தமமான மாசியீர் 29ல் தான் சிவராத்திரி விரதம் அதுட்டிக்க வேண்டுமென்பதும் சிலப்பெறுகின்றமை காண்க. இன்னும் மகா ஜனங்கள் பாவரும் தைமீர் 29ல் சிவராத்திரியை அதுட்டிக்காமல் மாசியீர் 29ல் வெள்ளிக்கிழமை மன்று அதுட்டித்து பெருஞ் சிவபுண்ணியத்தை அடைவார்களாக.

பெண்கள் பக்கம்.

இருபெண்மணிகளின் உரையாடல்

[நெல்லை. வே. மாணிக்கவாசகம்பிள்ளை எழுதியது]

கோமதி—காந்திமதி! இன்று நமது நெல்லைமா நகரில் எழுந்தருளியிருக்கும் காந்திமதி அம்பிகையின் திருக்களியாணச் சிறப்பின் எட்டாவது நாள். இவ்வூஞ்சல் மண்டபத்தில் நமது அம்பிகை எவ்வளவு அழகொடும் அருளொடும் வீற்றிருக்கின்றாள். அவளது முழுமதியன்ன முகத்தையும் திருவருள் பொழியுந் திருவிழிகளையும் பொற்கோல்கள் (தங்கக்கோலாட்டுகள்) பொருந்திய பொற்கைகளையும் நவமணித்தண்டைக ளணிந்த நற்றாள்களையும் நோக்க நோக்க நமக்குண்டாகும் அகமகிழ்வுக்கும் பக்திக்கும் ஓரளவில்லை. அழகு பொழிந்தருமேனியில் அணிந்திருக்கும் பசும்பட்டினமுகுதான் என்னை! ஆ, ஆ, நமது மனதைப் பக்திவலையிற் படுத்தவே நமது உயர் சைவசித்தாந்த நெறியில் உருவவழிபாட்டினை ஆன்றோர் ஏற்படுத்தி யுள்ளார். இவ்வழிபாட்டானன்றி நமக்குப் பக்தியும் மன ஒருமையும் உருக்கமும் உண்டாகாவென்பது திண்ணம்.

காந்திமதி—கோமதி! நீ சொல்வது முற்றும் உண்மையே. அம்பாளைப் பார்க்கப் பார்க்கக் கண்கள் களிகூர்கின்றன. நாம் இருவரும் உருகிப்பாடுவோம். இருவரும் கேட்டார் மனங்கரைய மிகவும் இனிமையாகப் பாடியபின் கீழ் வருமாறு பேசுகிறார்கள்.

கா. கோமதி! இங்கு இப்பொற்றாமையின் நற்காற்று விசுவதால் இச்சலவைக் கற்களிலிருந்து சிறிது உலர்பாடுவோம்.

கோ. காந்திமதி! நாம் பேசங்கால் பயனில் நீக்கிப் பயனுடைய சொற்களையே பேசவேண்டுமென்று நமது தேய்வப் புலவர் கூறியுள்ளாராகலின் பெரும்பயன் பயக்குந் சொற்களையே பேசவேண்டும்.

கா. கோமதி! நீ கூறுவது நன்றே. விண்பேச்சு கலகம் விளைக்கும். நற்பேச்சு உறுதி பயக்கும். ஆகையால் நற்பயனளிக்கும் பொருளைக்குறித்தே ஈண்டுப் பேசுவோம்.

கோ. காந்திமதி—நீ எப்பொழுதும்? தலையில் ஒரு செண்பக மலர் குடிவருவது வழக்கம். இப்பொழுது தின்னாட்களாக நீ ஏது பூக்குடுவரில்லை?

கா. கோமதி—எனது விட்டிலிருந்த செண்பக மரம் ஒரு திங்கட்கு முன் பட்டதினால் நான் செண்பகப் பூக்குடும் வழக்கம் தடைப்பட்டது. ஆ! அந்த மரம் இருக்கும்போது எனது இல்லத்தின் எம் மருங்கிலும் இனிய மணம் வீசினது. அத் தகைய மரம் அழிந்துவிட்டது. அந்த மரம் ஒரு காலத்தில் உண்டாகி, வளர்ந்து நின்று, இப்பொழுது பட்டது. இப்படியே ஒவ்வொரு பொருளையும் இவ்வுலகத்திற் படைத்துக் காத்து அழிக்குங் கடவுளொருவர் உண்டு என்பது எப்பொருளை நோக்கினும் நண்ணுணர்வுடைபார்க்கு இனிது விளங்கும். இது பற்றியே திருவள்ளுவப் பெருந்தகையார் இவ்வுலகத்துப் பொருள் வைத்துக் கடவுளது உண்மைக்கு எடுத்துக் காட்டுக் கூறுகிறார்.

அகர முதல எழுத்தெல்லாம் ஆதி

பகவன் முதற்றே உலகு

கோ. காந்திமதி! கடவுள் எல்லாப் பொருளையும் நமது பயன் நோக்கிப் படைத்திருக்கிறார். நம்மைப் படைத்தது அவரை வணங்கி முத்தி யின்பம் பெறும் பொருட்டே யாம்.

கா. கோமதி! நாம் கடவுளை எப்படி வணங்கவேண்டும்.

கோ. காந்திமதி! நாம் கடவுளை எப்பொழுதும் மனதில் நினைக்கவேண்டும். அவரது அருளையும் பெருமையையும் பற்றிப் பேசவேண்டும். அவரது புகழ்மாலையினைப் பாடவேண்டும். அவரைக் கைகளாலும் தலையினாலும் வணங்கவேண்டும். கால் களினால் அவரது திருக்கோயிலுக்குச் சென்று வலம் வரவேண்டும். இப்படி நினைத்தல், வாழ்த்தல், வணங்கல்கள் செய்யின் நமக்குக் கடவுள் மீது அன்பு வளரும். அவரும் நமது அன்பு நிறைந்த உள்ளத்தில் உயிர்க்குரியாய் நின்று உதவிபுரிய விரைந்து எழுந்தருளுவார். சிவபெருமான் நமது சிந்தை குடிகொண்டாளுயின் முத்தியடைவது திண்ணம்.

(தொடரும்)

மெய்கண்ட சாத்திரம்
என்னும்
பதினான்கு முலம்
சைவசித்தாந்த சாத்திரம்

மெய்கண்டதேவர்

சைவசித்தாந்த சத்தானுசாரியர்களுடைய மெய்கண்டதேவர், அநுநதிச்சிவம், மறைநாஸம்பந்தர், உமாபதிச்சிவம் என்பார் வாவாறுகளைப்பற்றிய ஆராய்ச்சியும், அவர்களுடைய அருள்தூதர்களின் பொருட் சுருக்கமும், சைவசித்தாந்த ஆராய்ச்சி செய்ய வார்த்தும், சரித்திர ஆராய்ச்சி செய்வார்த்தும் நிறந்ததொரு நிறவுகோலாகும்படி

திருவாளர் கா. சுப்பிரமணியபிள்ளையவர்கள்
எம். ஏ., எம். எல்., அட்வகேட்

முன்னுரை யுடனும் விளக்கமாக எழுதிய

முன்னுரை யுடன்

பொருளடக்கம்

க. திருவுந்தியார்	எ. சிவப்பிரகாசம்
உ. திருக்கணிற்றுப்படியார்	அ. திருவருட்பயன்
ங. சிவஞான போதம்	க. வினாவென்பா
ச. சிவஞான சித்தியார்	ஐ. போற்றிப் பகிற்றெடை வென்பா
பாபக்கம்-சபக்கம்	கக. கொடிச் சுவி
இ. இருபாவிருபலிது	கஉ. கொஞ்சவினெது
ஈ. உண்மை வினக்கம்	கஃ. உண்மை தெறிவினக்கம்

கச. சங்கற்பிரகாரணம்

காலிகோ கட்டடம் விலை ரூ. 2 4 0 ரெக்ஸிங்/தூணிக் கட்டடம் ரூ. 4.

திருநெல்வேலி தென்னிந்திய சைவசித்தாந்த சங்கம்

இச்சங்கத்தாரால் முன்னுடைய ஆண்டாக நானது குரோதன வருடம் 1101ம் ஆண்டு, கிப்பசித்திங்கள் 15, 16 ஆக தேதிகளில் நடத்திய திருக்குறள், சமயபாடம், பெரியபுராணம் முதலிய பரிசுப்பரிசைகளில் தேர்ந்தவர்கள் பெயர் முதலியன இவ்விதழில் வெளியிடவராய் முன் 3ம் சிலம்பு 12ம் இதழிற் குறிப்பிடப் பட்டிருந்தது. இவ்விதழில் இடமின்மையால் அடுத்த 2ம் இதழில் வெளியிடப்படுமென்பதைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறோம்.

தென்னிந்திய தமிழ்ச் சங்கம், திருநெல்வேலி.

இச்சங்கத்தில் வருகிற ஜூன் 28, 29, 30 களில் குறிப்பிட்ட இடங்களிலும் பதினமருக்குமேல் விண்ணப்பங்கள் இருக்குமானால் முக்கியமான பிற இடங்களிலும் நடந்த ஏற்பாடு செய்யப்படுமென்பதை முன் இதழில் குறிப்பிட்டிருக்கிறது.

சமீபத்தில் நடந்த மீட்டிங்கில் சில பாடங்களைக் குறைத்திருக்கிறது. குறைத்த பகுதிகளைமட்டும் இங்கே காட்டியிருக்கிறது. 'தமிழ்த் தேர்வு' (Matric) என்ற பகுதியில் III பெருங்காப்பியம்:—உட்பிரிவு 2, 3ல் (2) அல்லது (3)

VI வரலாறு:—தமிழ் வரலாறு, அறிவுரைக் கொத்து (இல்லை)

'இளந்தமிழ்ப் புலவர்' (F. A.) என்ற பகுதியில்

IV சமய நூல்:—என்றதின் உட்பிரிவில் 'அப்பர் திருகேரிசை' என்றிருப்பதில் 'அப்பர் திருகேரிசை' அல்லது முதல் 100 பதிகள் தேவாரம் பண் முறைப்படி.

தமிழ்ப் புலவர்' (B. A. Honors Course) சிறப்

புப் பகுதியில் I காப்பியம்:—

(ச) கல்லாடம் 25 அகவல் மட்டும், (உ) ல் ஆரண்ய, கிஷிகிந்தா, புத்தகாண்டம் இல்லை (உ) ல் வள்ளி திருமணப்படலம் மட்டுமே. (சு) இல்லை (ஏ) இல்லை (அ) தணிகைப் புராணம் 250 பாட்டு மட்டும் (க) தழுவுக்குழைந்த படலம், சுரகரிசுப் படலம் மட்டும் (இ) சோரப்புராணம் மதியழைத்த படலம் (இல்லை)

சிறுகாப்பியம்:—குற்றாலக்குறவஞ்சி அல்லது ஒரு நூலைக்கொவை மட்டும் (பாண்டிமண்டல சதகம், மலர்கீதி காதல், சாவுடி கித்து, திருமுக்கூடற் பன்னு (இல்லை)

II - நீதி நூல் (முற்றம் இல்லை) III - சங்க நூல்:—

(3) மணிமேகலை முதல் 10 காதை மட்டும்

(5) புறநானூறு (50 முதல் 100 பாட்டுகள் மட்டும்)

(10) கற்றிணை (முதல் 25 பாட்டு மட்டும்)

(13) பத்துப்பாட்டு - பட்டினப்பாலை மட்டும்

இவைகள் தவிர மற்றவைகள் முன்குறித்தப்படியே விபரம் தெரிய விரும்புவோர் கீழ்க்குறித்த விவரத்திற்கு எழுதவும்.

(1) காரியதரிசி, தென்னிந்திய தமிழ்ச்சங்கம், திருநெல்வேலி

(2) சைவசித்தாந்த துண்பதிப்புக் கழகம், சென்னை.